

နှင်းဝေငြိမ်း

မင်္ဂလာရှိသော
ပိန်းမ

အခန်း(၁)
မဂလာရှိသော မိန်းမ
(နှင်းစေ့ငြိမ်း)
ဆရာငြိမ်းကျော်၏ အမှာ စာ

၁။

ကာလပေါ် မြန်မာဝတ္ထုတွင် မြန်မာအမည် ပါသော မင်းသား မင်းသမီး မိဘ အပေါင်း အသင်း သူငယ်ချင်းများ အမည် ပေးထားလေ့ရှိကြပါသည်။ အင်္ဂလိပ်၊ ပါဠိ၊ မြန်မာ အမည် များ ဖြင့် ခေတ်အလျောက် တပ်ထားကြပါသည်။
ထိုဝတ္ထုတို့တွင် ချစ်သူ ဖြစ်ကြသော မင်းသားနှင့်မင်းသမီး၊ ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်ကြသော မင်းသားနှင့်မင်းသမီး၊ ဇာတ်ရံအစရှိသော ဝတ္ထုဇာတ်ကောင်တို့သည် မြန်မာဘာသာစကားကို ပြောဆိုကြသည်။ သို့ ရာတွင် ပြောဆိုကြသော စကားပြောနှင့် အတွေး တို့ သည် မြန်မာအက္ခရာဖြင့်သာ ရှိ၏ ။
လေယူလေသိမ်းဖွဲ့ထုံးကား မြန်မာစကားနှင့် မတူသည်ကို အချို့ဝတ္ထုတို့တွင် တွေ့ရသည်။

ထိုမျှသာမက တချို့သော စာရေး ဆရာတို့၏ ရေး သာချက်သည် မြန်မာဖွဲ့ထုံးနှင့် မတူတတ် သည်ကို တွေ့ ရ၏ ။ ဘိလပ်ပြန် မောင်သောင်းဖေနှုတ်က ထွက်သော ကိုးရိုးကားရား ဘာသာပြန် မြန်မာစကားမျိုး ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ ရ၏ ။

၂။

ထိုမျှသာမက တချို့သော ဝတ္ထုတို့တွင် မင်းသား မင်းသမီးတို့၏ အဖြစ်အပျက်၊ အပြော အဆို အတွေး တို့သည် ကိုးရိုးကားရား ဘာသာပြန် အပြောအဆို တွေး လုံးများ ဖြစ်နေလေသည်။ ထို့ထက်သာမကအချို့သော

ဝတ္ထုတို့သည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ စိတ်ပိုင်းရပ်ပိုင်း အငွေ့အသက်မှ
ကင်းလွတ်လျက်ရှိနေလေသည်။ ထုံးတမ်းများ နှင့်လည်း ကင်းလွတ်လျက်ရှိသည်ကို
အဆိုပါဝတ္ထု တို့တွင် ဖတ်ရသည်။

ဤအကြောင်းအရာများ ကို စာပေဟောပြောပွဲနှင့်
စာပေဆောင်းပါးအချို့တွင် ကျွန်တော် ပြောဆိုခဲ့ဖူးသည်။

၃။

နှင်းဝေငြိမ်း၏ မင်္ဂလာရှိသော မိန်းမ၌ ဖခင် ဦးခင်အောင်ကျော်၊ မိခင်
ဒေါ်ယဉ်ညိုခင်၊ သမီး ဖြစ်သူ အဓိကမင်းသမီး ညိုညိုခင်အောင်၊
ပထမဇာတ်ကောင်မင်းသား ဖြိုးဖြိုး၊ ဒုတိယဇာတ်ကောင် မင်းသား မိုးကျော်တို့၏ အ
ဖြစ်အပျက်များ ကို ဇာတ်လမ်းတွင် တွေ့ ရသည်။

မြန်မာစကားပုံတွင် သားဆိုဖအေ တပေပေ၊ သားဆိုးမအေ
တပေပေဟူသော ဆိုရိုးရှိ သည်။ ဆိုးဝါးသော သား၏ မိခင်၊ ဖခင် ဖြစ်ရသူတို့၌ သော
က၊ ဒုက္ခ ရောက်ရခြင်းကို ရည်ညွှန်းသော ဆိုရိုး ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာရှိသော
မိန်းမဝတ္ထုတွင် ကား မိခင် ဖြစ်သူ ဒေါ်ယဉ်ညိုခင်သည် သမီးဆိုး၏
မိခင်တော့မဟုတ်။ အသိတရားနည်း၍ မလိမ္မာသော သမီး ညိုညိုခင်အောင်၏ မိခင်
ဖြစ်နေလေ သည်။ ညိုညိုခင်အောင်သည် အချစ်ရေး နှင့် အိမ်ထောင်ရေး ကို
လေးနက်စွာမစဉ်းစားတတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။
ပထမဇာတ်ကောင် ဖြိုးဖြိုးနှင့် တွေ့ ဆုံစဉ် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှား ရသည်ကို
မက်မောခဲ့သော အမျိုးသမီးလေး ဖြစ်သည်။ သူနှင့်စရိတ်တူသော ဖြိုးဖြိုး၏
တာဝန်မဲ့မှု နှင့် သူ၏ အဆင်ခြင်သတိတရားမရှိမှုတို့သည် ဒေါ်ယဉ်ညိုခင်ကို
“မိခင်သော က” ကျရောက်စေ ခဲ့၏ ။

၄။

သမီး ဖြစ်သူ၏ ပေါ့ပျက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရတော့မည့်

အရှက်ကွဲခြင်း၊ အကျိုးနည်း ခြင်းကို မိခင်နေရာမှနေကာ ကာကွယ်ရန်
ဒေါ်ယဉ်ညိုခင် တွေ့ :တောကြံစည်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ယဉ်ညိုခင်သည် ခင်ပွန်း ဖြစ်သူ
ဦးခင်အော်ကျော်ကို နောင်မှအသိပေးရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဖုံးကွယ်ထားခြင်းနှင့်
အသိပေးခြင်း ကြားခွဲလတ်ကာလအတွင်း : ဒေါ်ယဉ်ညိုခင် ဗျာများ ရသည် တို့ကို
မြင်ရ၏ ။ ထိုကာလ အတောအတွင်း :မှာ ပင် ညိုညိုခင်အောင်သည်
ဒုတိယဇာတ်ကောင် မိုးကျော်နှင့် တွေ့ ဆုံခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ တွေ့ ဆုံသော အခါတွင်
မှ အချစ်၊ မေတ္တာတရားနှင့် အိမ်ထောင်ရေး ကို လည်းကောင်း၊ ဖြိုးဖြိုး၏
တာဝန်မဲ့ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မိခင်၏ သော က ဗျာပါဒတို့ကို လည်းကောင်း
သဘောပေါက်နားလည်လာခဲ့၏ ။

၅။

ထိုသို့ နားလည်လာသော အခါမှ ညိုညိုခင်အောင်သည် မင်္ဂလာရှိသော
အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော်
ခံစားနားလည်ရပါကြောင်း.....။

ငြိမ်းကျော်

၄-၄-၉၄

(တနင်းလာနေ့)

*

အပိုင်း (၁)

အသက်လေးဆယ်အရွယ်ဟု ထင်ရက်စရာမရှိသော
အလှကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံနေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထံမှ
ပေါ်ထွက်လာသော စကားသံကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရုတ်ချည်း
ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏ ။

အရှေ့တိုင်းနိုင်ငံ ဖြစ် အခက်အန္တယ် ပန်းခက်တို့နှင့် နွယ်ယှက်ထားသည့်
ဆေးရေး ပါတိတ် အထက်အောက်ဆင်တူနှင့် လှချင်တိုင်းလှနေသော
သက်တန်မျက်နှာပိုင်ရှင်မှာ တစ်ဦးတည်း မဟုတ်ဘဲ နှစ် ဦး ဖြစ်နေ၏ ။
တူညီဝတ်စုံကြောင့် သူတို့နှစ် ဦးမှာ ပရိသတ်အလယ်၌ ထင်ရှားပေါ်လွင်
လွန်းလှသည်။ ထို့ထက်ပို ထင်ရှားစေတာကတော့ တစ်ဦးက အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်
အရွယ် ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ဦးက အသက် လေးဆယ်အရွယ်။

“ယဉ် အသိပေးချက်ကို သဘောတူရင်
ဩဘာပေးကြစေချင်ပါတယ်နော်”

မြူးကြွနေသော အသံလှိုင်းကြောင့် သက်မဲ့တို့ စိုးစံရာအရပ်လား။
လေတစ်ပွဲပင် မေပွဲ ဂျက်ဘဲရှိနေသော နေရာသည် မြုန်းခနဲ
အသက်ပြန်ဝင်လာသကဲ့သို့ ပေါ်ခနဲ ဆူညံသံတွေ နှင့်ထပ်တူ တဖြောင်းဖြောင်း
လက်ခုပ်သံတွေ မရပ်မနား ပေါ်ထွက်လာလေ၏ ။

ထိုလက်ခုပ်သံများ ကို ကြားလိုက်ရသော အခါ ယဉ်ညိုခင်
တစ်ကိုယ်လုံးလေးလံခဲ့သမျှတို့ လွင့်ပျယ် ပျောက်ပျက်သွားပြီး အများ နှင့်အပြိုင်
သူမကိုယ်သူမ လက်ခုပ်ပြန်တီးရင်း အားပေး လိုက်သည်။

မင်္ဂလာရှိလိုက်တာ။ အဲ့ဒီ လက်ခုပ်သံတွေ က သူမကို ချီးမြှင့်သံတွေ
လား။ သည်အချိန်မှာ သူမ အမျှော်လင့်ဆုံးအရာက ထို လက်ခုပ်သံတွေ ပါ.....။

ပရိသတ်ကြီးကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြည့်ရင်း ယဉ်ညိုခင်
ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေပါသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာ ပဲ သူမ၏ တစ်စုံတစ်ခုသော
အသိပေးချက်အား မိမိကို သူတကာထက် တစ်စက္ကန့်မျှပဲ ဖြစ် ဖြစ်
ကြိုတင်သိခွင့်လေးတောင်မပေးဘဲ အံ့ဩတကြီး လုပ်ချလိုက်သော ဇနီး
သည်ရှိရာသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းရောက်ရှိလာသူမှာ ယဉ်ညိုခင်ခင်ပွန်း
ဦးခင်အောင်ကျော် ဖြစ်ပြီး၊ သူ့မျက်နှာတွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ ပြည့်နှက်နေတော့၏

“ယဉ်.....ယဉ်.....ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွာ”

“မောင် အံ့ဩဝမ်းသာသွားအောင်လို့ ယဉ် တမင်လုပ်လိုက်တာ”

“ဟာကွာ.....ယဉ်ကတော့ လုပ်မယ်.....။ မောင်တောင်
ကြောင်သွားတယ်၊ ကြားကြား ချင်း အံ့ဩပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး၊
တကယ်.....တကယ်”

ကလေးလေး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြောရင်း ဇနီးသည်ကို
သိမ်းကြိုးပွေ့ဖက်လိုက်သော ဦးခင်အောင်ကျော်ကြောင့် စဲလုလုလက်ခုပ်သံအားလုံး
ထပ်မံပေါ်ထွက်လာပြန်၏ ။

“ဟေး.....ကိုခင်အောင်ကျော်.....ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေဗျာ။
ကျုပ်တို့ရှက်တယ်”

“ဟေ့လူ.....လူမြင်ကွင်းကြီးဗျ”

“ငယ်မူပြန်တာ.....ငယ်မူပြန်တာ”

မိတ်ဆွေတချို့၏ တရင်းတနှီးနောက်ပြောင်သံများ ကြားမှ ရယ်သံတွေ
လည်း သော သော ညံ့ကုန်သည်။

ဦးခင်အောင်ကျော်ကမူ ဇနီးသည် ယဉ်ညိုခင်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး
တစ်ဖန်ငုံကြည့်လိုက်၊ ဇနီးသည်ပုခုံးကို တင်းတင်းဖက်လိုက်နှင့် ပျော်ရွှင်မှုကို
ထိန်းချုပ်ထားရန် အလျဉ်းသတိမရခဲ့။

သူသည် ယခုအချိန်၌ နိုင်ငံခြားသား ပညာရှင်များ နှင့် တွဲ
ဖက်အလုပ်လုပ်နေရသော ဌာန ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံအရာရှိ တစ်ယောက်အ ဖြစ်ကို
ခဏမျှမေ့လျော့သွားပြီး သူ့ကိုယ်သူ အသက် နှစ် ဆယ်အစိတ်ဝန်းကျင်
လူငယ်တစ်ယောက်၏ ပျော်ရွှင်ခြင်းဖြင့် လှည့်ပတ်၍ သာ ကခုန်ပစ်လိုက် ချင်နေ၏

ကလည်း ကခုန်ချင်စရာပါပဲ။ ခင်အောင်ကျော်အတွက် သည်သတင်းက နှစ် ပေါင်းများစွာ မျှော်လင့်ခဲ့သော သတင်းထူးမို့ သူ့နားထဲတွင် မင်္ဂလာရှိလှတဲ့ သတင်းတစ်ရပ်။ ဤသတင်းကြောင့် သူငယ်မူပြန်တာ နည်းကောင်းနည်းနိုင်ပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့မှာ သားမရှိသေးဘူး။ သူ သားရူး ရူးခဲ့ရတဲ့နှစ် တွေ နည်းလား၊ သမီးလေး တစ်သက်။ သမီးလေး.....ဟောဗျာ..... သူတို့ သမီးကို မေ့နေကြလေရဲ့။

“သမီးရော.....သမီးရော ယဉ်”

“သမီး.....ဟိုးမှာ ”

ယဉ်ညိုခင်လက်ညှိုးက တစ်ဆုံးမရောက်လိုက်။ သူမရှေ့တည့်တည့်၌ နှုတ်ခမ်းအငိုင်း သားနှင့် မိခင်ကိုတစ်လှည့် ဖခင်ကိုတစ်လှည့် ယောင်ချာချာလေး လိုက်ကြည့်ရင်း ဖြုန်းခနဲ ရယ် တော့မလို.....ဖြုန်းခနဲ ငိုတော့မလို မျက်နှာလေးမှာ ပြည့်ဖောင်းလှပနေပါသည်။

သူကလေးက.....သူမတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး။

ညိုညိုခင်အောင်။

သမီးနှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးနေသလား.....။ ဟုတ်ပါတယ်။

သမီးပြုံးနေတယ် မဟုတ်လား ကွယ်။ ပြုံးလေ.....သမီးရဲ့၊ သမီးပြုံးပြီး မေ့မေ့ကို နှုတ်ဆက်မလို့လား။

ယဉ်ညိုခင် သတိရသွားဟန်နှင့် ခင်ပွန်းသည်ကို ပြန်တွန်းပစ်လိုက်၏ ။

“မောင်.....ဧည့်သည်တွေ သွားဧည့်ခံဦး၊ ယဉ် သမီးကို

စကားပြောရဦးမယ်”

“ဟေး.....သမီး.....လာ.....သမီး မေ့မေ့ကို ဖေဖေတို့သားအဖ

ဂုဏ်ပြုရအောင်”

ညိုညိုခင်အောင်က ဖခင်ကို ရိုကျိုးကြောက်ရွံ့သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဖခင်ဘေးသို့ ရွေ့ရွေ့ လေးလာရပ်၏။ ဦးခင်အောင်ကျော်က သမီးကို တစ်ဖက်မှာ နေရာယူစေပြီး သူက နေမြဲအတိုင်း ယဉ်ညိုခင်ကို စနမ်း၏။

ယဉ်ညိုခင်ဘယ်ဘက်ပါး နွေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“မင်္ဂလာပါ.....ယဉ်”

မောင့်စကားက သူမအတွက် ဆန်းသစ်လှ၏။ ခင်ပွန်းသည်က သူမကို သမီးလက်အပ်၍ ဧည့်ပရိတ်သတ်များ ဆီ ပြန်သွားပြီး.....သူတို့၏ အနှစ် နှစ် ဆယ်မြောက်မင်္ဂလာနှင့် ဘုရားကိုးဆူ ပွဲအား ဆက်လက်ကျင်းပနေတော့၏။

ထိုအခိုက် သူမ၏ ညာဘက်ပါးပြင် အေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ယဉ်ညိုခင် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ တလက်လက် တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေ သော မျက်ရည်ပြည့်မျက်ဝန်းဖြင့် သမီးလေး ညိုညိုခင်အောင်၏ နူးညံ့သော အနမ်းကို ခံစား ထိတွေ့ လိုက်ရလေ၏။

“သမီးလေး”

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မေမေ”

သမီးလေးအသံတွေ တုန်ခါလှချည်လား။ သည်လိုမနေနဲ့လေ သမီးလေးရယ်.....။ သမီးလေး အရမ်းအံ့ဩနေတယ် မဟုတ်လား။ မေမေ ဘာလုပ်လိုက်ရမှလဲ ညိုညိုခင်အောင်။ မေမေ မင်္ဂလာရှိတဲ့ အလုပ်တစ်ခု လုပ်လိုက်တာပေါ့။

ယဉ်ညိုခင် သမီးပန်းကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ရင်း သမီးလေးကြားသာရုံ ခပ်တိုးတိုးပြော လိုက်၏။

“မစ်ရှယ်အတွက် ကံကောင်းတဲ့ မောင်လေးတစ်ယောက် မေမေ

မွေးပေးမလို့လေကွယ်”

သူမကို မစ်ရှယ်ဟု မြတ်မြတ်နိုးနိုး ခေါ်လေ့ရှိသော မေမေ့ထံသို့
အလန့်တကြား မော့ကြည့် မိ၏။

အို.....သည်ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူမ မေမေလောက် ဘယ်သူမှ
မလှတော့ပါလား.....။ လှလိုက်တဲ့ မေမေရယ်.....။ ကြည့်စမ်းပါဦး.....။
မေမေဟာ အသက်လေးဆယ်တဲ့။ မယုံနိုင် လောက်အောင် နုပျိုလန်းဆန်းနေတဲ့
အသွင်အပြင် အသားအရေတွေ နဲ့ မေမေရဲ့ ထက်မြက်မှု တွေ ကို
သည်လိုနေရာမျိုးမှာ အသုံးချသွားမယ်လို့ သမီး တစ်ခါမှမတွေ့မိပါလား မေမေရယ်
.....။

ညိုညိုခင်အောင်သည် သူမကိုယ်သူမ ငုံ့ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ
သူမဝတ်ဆင်ထား သော ခရမ်းရောင်အောက်ခံ အင်ဒိုနီးရှားပါတီတ်သည်
သူမနှင့်ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားသော မေမေ့ ခရမ်းရောင်ပါတီတ်ထက်
အရောင်ဖျော့တော့နေသယောင် ထင်မိ၏။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် သူမသည် မေမေနှင့် မယှဉ်သာသည့် မေမေသမီးလေး
ဖြစ်ရခြင်းအတွက် ယခုတစ်ကြိမ်လောက် အံ့ဩဂုဏ်ယူ ကြည်နူးဝမ်းသာခြင်း
မရှိခဲ့ဖူးပါချေ။

မစ်ရှယ်လေ.....မေ့မေ့သမီး ဖြစ်ရတာ ကံကောင်းလိုက်တာ
မေမေရယ်။

မေမေ့ပခုံးပေါ် မျက်နှာအပ်လိုက်ချိန်၌မျက်ရည်ပေါက်တွေ
အဆက်မပြတ် လိမ့်ဆင်း ကျလာ၏။

သို့ သော်ရှိက်သံတော့ ထွက်မလာပေ။

အခန်း(၂)

ယဉ်ညါခင်သည် အခန်းတံခါး သေသေချာချာပိတ်၍ သူမဝမ်းဗိုက်အား ပွတ်သပ်ရင်း စိတ်ထဲ ရယ်ချင်ငိုချင် ဖြစ်လာ၏။ ဪ.....ငါ့နှယ် မကြီးမငယ်ကြီးကျမှ ဗိုက်တစ်လုံး လွယ်ရဦး မှာ ပါလား။

ဗိုက်ကြီးသည်တစ်ယောက်၏ စတိုင်ကို သူမ ဆယ့်ရှစ်နှစ် လုံးလုံး မေ့ထားခဲ့တာမို့ အခုလို လောလောလတ်လတ် ကိုယ်ဝန်သည် ဖြစ်ရပြီဆိုတော့ သုံးလဗိုက် လေးလဗိုက် ငါးလဗိုက် အရွယ် အစားများ အား ခေါင်းထဲ ဘယ်လိုမှမပေါ်နိုင်ဘဲ ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်နေ၏။

အင်း.....ခက်ပြီ။ သူမ လက်ပြန်ချိုး၏။ သမီး မစ်ရှယ်ကိုယ်ဝန်ငါးလတုန်းက သူမ ကိုယ်ဝန်ဆောင်အကျ...က ရင်တွန့်လေးနဲ့ ဖဲစည်းကြိုးလေးတောင် ပါသေးရဲ့ထင်သည်။ ပန်းရောင် ဖျော့ဖျော့ ဂျော်ဂျက်သားပေါ်မှာ ဇီးကွက်ရုပ်သေးသေးလေးတွေ ရိုက်ထားတဲ့အကျ...နဲ့ပဲ။ သည်တုန်း က ယဉ်ညါခင်အကျ...လေးကိုကြည့်ပြီး ဇီးကွက်ရုပ်တွေ ကြောင့် ကလေးမျက်လုံးပြူးမယ်ဆိုပြီး ထိုအကျ...မဝတ်ရပါဘူးဟု မောင်က ကန့်ကွက်ခဲ့သေး၏။

အယူသည်းရန်ကောဆိုပြီး သူမ ကြိုက်နှစ် က်လှသော အကျ...လေးဝတ်ပြီး ညနေစောင်း ခြံထဲမှာ ကျန်းမာရေး အတွက် လမ်းလှလှလေးလျှောက်စဉ်က ထိုင်းမှိုင်းလေးလံမှုမရှိတဲ့ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါးနှင့် သွက်လက်နေသားပဲ။

အိုး.....ဒါဆိုရင် သူမ လမ်းလျှောက်ပုံက အချိုးမကျ ဖြစ်နေပြီ။ အခု လမ်းလျှောက်နည်းက ခုနှစ် လ၊ ရှစ်လလောက်ကျမှ လျှောက်ရမှာ ။ ပြီးတော့ သည်ဝတ်စုံနဲ့ဗိုက်က မွေးခါနီး ဗိုက်။

အောင်မလေး.....ယဉ်ညါခင်ရယ် မွေးမယ့်မွေးတော့လည်း

သည်နေ့ကိုယ်ဝန်ရှိ မနက်ဖြန် မွေးတော့မလို့လား။

သူမ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရင်း မှန်ရှေ့ပြေးရပ်လိုက်၏ ။

သူမကိုယ်ပေါ်မှာ ကြီးမားသော ဗိုက်ဖုံးအကျ..ကြီး။ ပြီးနောက် သူမဝမ်းဗိုက်ကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

အလဲ့.....အဖြူရောင်ကလေးခေါင်းအုံးလေးက လှစ်ခနဲ

ပြုံးပြလိုက်သလားတောင် ထင်ရ၏ ။ သူမ ချည်နှောင်ထားသော သားရေပတ်ကြိုးက မြဲမြံလှ၏ ။ အသက်စက်စက်ကလေး ခေါင်းအုံးလေးအား ငုံ့ကြည့်လိုက်သော အခါ

အလွန် ချစ်စရာကောင်းပြီး အပြစ်ကင်းစင်လှသော

နီတာရဲကလေးလေးတစ်ယောက်မျက်နှာ ပေါ်လာလေ၏ ။

မကြာခင်.....လောကကြီးထဲကို ရောက်လာမည့် သူ့သားလေး။

သူကလေးက ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလား။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်.....ယဉ်ညိုခင်ချစ်ရပါမည် ။ ထိုကလေးလေးကို

သူမတွယ်တာရမည် ။ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မှာ တော့ ကလေးလေးကိုယ်စား

သူမဝမ်းဗိုက်မှာ ခေါင်းအုံးလေးတစ်လုံး။

“ယဉ်ရေ”

“ယဉ် အိပ်နေပြီလား”

ဗုဒ္ဓေါ။ မောင်ပြန်လာပြီ.....။

ယဉ်ညိုခင်လန့် ဖြစ်ပြီး ကြိုးတွေ ဖြည်လိုက်၏ ။ ခေါင်းအုံးကို ချက်ချင်း

စီရိုထဲ ပြေးထည့်ပြီး ကမန်းကတန်း တံခါးပြေးဖွင့်ရသည်။ သူမသတိလွတ်ပြီး

အိပ်ခန်းထဲမှာ စိတ်တိုင်းကျ သင်တန်း တက်နေမိတာ

သီသီကလေးကံကောင်းသွား၏ ။ ရင်တွေ တောင် ဒရကြမ်းခုန်သွား၏ ။

တံခါးချက်ဖွင့်လိုက်တာနှင့် နဂိုရယ်မောချင်ဟန်ရှိနေသော

ခင်အောင်ကျော်က သူမကို မြင်မြင်ချင်း ပို၍ ပြုံးချင်ရယ်ချင်သွားတော့သည်။
ကြည့်စမ်း သူမိန်းမ.....တယ်လှနေပါလားဗျို့။ မစို့မပို့ဗိုက်ကလေးကို
ဧရာမအကျ့ပွပွလှလှကြီး ဝတ်လို့ပါလား။

“ဟ.....ယဉ် တယ်လှနေပါလား.....မောင်က အိပ်နေတယ်ထင်လို့”

“မအိပ်ပါဘူး.....အစမ်းလေ့ကျင့်နေတာ”

“ဘာအစမ်းလေ့ကျင့်တာလဲ”

ဟောတော့.....ယောင်သွားလို့”

ယဉ်ညိုခင် အလောတကြီး ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ခင်အောင်ကျော်မမြင်အောင်
သူမမျက်နှာကို ဖွက်ပစ်လိုက်၏ ။ ဒါက ယဉ်ညိုခင်အလေ့အထလေ။ တစ်ခုခု
ရှက်သွားလျှင် သူမက မောင့် ရင်ဘတ်မှာ မျက်နှာအပ်လိုက်သည်။ အခုလည်း
စကားမှာ သွားတာ ရောယောင်ပြီး မောင့်ရင်ဘတ်မှာ မျက်နှာအပ်၏ ။ ပြီးမှ
မသဲမကွဲလေသံနှင့် နွဲ့နွဲ့ကလေး ပြောလိုက်ရ၏ ။

“မောင်မရှိတုန်း.....ယဉ် အလှပြင်နေတာ သိလား.....နေ့ခင်းက
သမီးနဲ့ ဈေးသွားရင်း ဗိုက်ဖုံးအကျ့လှလှလေး ဝယ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကို
ဝတ်ကြည့်နေတာပေါ့”

“ယဉ်ကိုယ်ယဉ်လဲ ပြန်ကြည့်ပါဦး.....”

“အို.....ဘာလို့လဲ”

“ယဉ်အကျ့က ကြီးလှချည်လား.....ဘာလဲ အမြွှာမွေးမလို့လား”

“အာ.....မောင်နောင်.....တစ်ယောက်တောင် အနိုင်နိုင်”

ယဉ်ညိုခင်ရင်ခုန်သံ ပြန်လည်မှန်ကန်သွား၏ ။ သူမအတွက်
သမီးလေးမျက်ကွက်၌ မောင်နှင့်ချစ်သူသဖွယ် ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးနေခြင်းမှာ
အထူးအဆန်းမဟုတ်ပါ။

“ကဲ.....ယဉ်.....ဟောဒီဗိုက်ထဲက သားသားလေး တစ်ယောက် ဖြစ်
ဖြစ်..... နှစ် ယောက် ဖြစ် ဖြစ်.....မွေးချင်သလောက်မွေးလာမယ့်
မောင်တို့ကလေးလေးက လပ်ကီး လေးကွ”

“ဟင်.....မောင် ဘာပြောတာလဲ”

“သိချင်ရင်.....ဧည့်ခန်းကိုလိုက်ခဲ့.....သမီးမစ်ရှယ်ရော”

“မစ်ရှယ်ပါ ခေါ်လိုက်ယဉ်.....မောင် ဝမ်းသာစရာ စကား
ပြောစရာရှိလို့”

ဝမ်းသာစရာတဲ့.....ဘာများ လဲ မောင်

ယဉ်ညိုခင် သိချင်ပေမယ့် ချက်ချင်း မမေးပါ။ သူမ သမီးအခန်းဘက်
သုတ်သုတ်လျှောက် ရင်း တံခါးခေါက်လိုက်ရာ တံခါးစေ့ထားသော
ညိုညိုခင်အောင့်အခန်းမှ သိချင်းသံ တိုးတိုးလေး ကြားရလေ၏ ။

မေ့ကွက်ကိုရှာ.....ရှာသူမောင်ရေ.....

မေ.....ဘယ်သူ့ကိုမှ.....အပြစ်လဲ မတင်

ချင်ပေ.....ချစ်ပရိယာယ်ကို သိသလို

လိုနဲ့.....ချစ်စရာ ကဗျာတစ်ပုဒ်အလား.....နှစ်

သက် ယုံစားမိခဲ့လို့လေ.....

မေ့အပြစ်နဲ့ မေသာရှိပါစေတော့

မောင်ရေ.....

အလို.....မစ်ရှယ်က မာမာအေးနဲ့ လွမ်းကောင်းနေတာပါလား၊

မစ်ရှယ်ရေ.....ဒီအချိန် က သမီးလွမ်းရမယ့် အချိန်မဟုတ်တော့ဘူး၊

နာကြည်းရမယ့်အချိန်၊ အတိတ်ဆိုးကို သတိမရ ကောင်းတဲ့ အချိန်၊ မစ်ရှယ်နေရာမှာ

မေမေသာဆိုရင် ဘာသီချင်းနားထောင်မယ် မှတ်သလဲ၊ ဘိုဘိုဟန်ရဲ့
ပွမ်ပွမ်မြည်တဲ့ကားလေး နားထောင်မှာ ၊ အဲဒီ သီချင်း နားထောင်ကြည့်ပါလား
မစ်ရှယ်။

ပွမ်ပွမ်မြည်တဲ့ ကားလေး.....ပြေးလွှား

ခြင်းမှရပ်.....အမှတ်တမဲ့နဲ့ တွေ့ ရှိ.....

ရည်းစားဟောင်းလေးကို.....အနီရောင်

ခြယ်တဲ့ မီးပွိုင့်အနီး.....ငေးမောကြည့်

နေ ကျွန်တော်

ထိုသီချင်းကို ယဉ်ညိုခင် စိတ်ထဲမှလိုက်ဆိုရင်း သမီးနားသို့ ဖြည်းဖြည်း
လျှောက်လာခဲ့မိ သည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး.....မစ်ရှယ်ဟာ တကယ့်ကို အဖြူရောင် ဂွမ်းအိ
ဂွမ်းသားလေးပါ။ သူကလေး ခွေခွေလေး လှဲနေပုံက ပစ်တင်ခံထားရတဲ့
ကော်ပတ်ရုပ်ကလေးအတိုင်း ပုံမပျက်။ မလှုပ်မယှက်။

မင်းကို သည်အတိုင်း လွှတ်ထားလို့ မ ဖြစ်သေးပါလား။

မစ်ရှယ်ရေ။

“မစ်ရှယ်.....”

သူမခေါ်သံဆတ်ဆတ်ကြောင့် ညိုညိုခင်အောင် ဆတ်ခနဲ တုန်သွား၏ ။
အိပ်ယာပေါ်မှာ ခွေခွေလေးလှဲပြီး သီချင်းနားထောင်နေမိတာ ကြာသွားသည်။
ဖုန်းခနဲ အိပ်ရာထဲမှကြိုးထကာ ကတ်ဆက်ခလုတ် ပိတ်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် အနည်းငယ်ပျက်သွားသည့်မျက်နှာကို အတင်းအဓမ္မပြုပြင်၍
မျက်နှာပွတ်သပ် ကာ သူမ၏ ပွဲဝဲခွေလိပ်နေသော ပခုံးတင်ဆံပင်များ အား

ဘီးကုတ်ဖြင့်ဖိသိမ်းပစ်ရင်း မေမေ့ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“မေမေ.....”

“မစ်ရှယ်.....အတွေးလွန်ပြန်ပြီလား၊ ဒီလို မနေရဘူးလို့
မေမေပြောထားတယ်လေ၊ မစ်ရှယ် မလိုက်နာဘူးလား”

“ဟိုလေ.....ဟို.....မစ်ရှယ်၊ သီချင်း နားထောင်.....”

“ဘာသီချင်းလဲ.....မေ့ကွက်ကို ရှာသလား”

“ဟုတ်.....ဟုတ်ကဲ့.....မေမေ”

“နောက်နေ့ကစပြီး အိမ်မှာ အလွမ်းသီချင်း မဖွင့်ရတော့ဘူး။
နားထောင်ချင်လဲ နားမထောင်နဲ့။ မေမေ မကြိုက်ဘူး။ သီချင်းနားထောင်မယ်ဆိုရင်
မြူးမြူးကြွကြွနဲ့ အားသစ် ဖြစ်မှာ တွေ ပဲ နားထောင်၊ ဥပမာ ဘိုဘိုဟန်တို့၊
သန်းနိုင်တို့.....”

“ဟုတ်ကဲ့.....မေမေ”

“လာ.....ဧည့်ခန်းမှာ ဖေဖေစောင့်နေတယ်၊ ဝမ်းသာစရာ
ပြောမလို့တဲ့”

မစ်ရှယ်ဟု သူမကို တွင် တွင် ခေါ်နေသော မေမေသည်
အလွတ်ဖြတ်လတ်ပြီး စကားပြော လည်း သွက်လှ၏။ မကြိုက်လျှင် မကြိုက်သလို
ဒိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ ပြောတတ်သလောက် ကြိုက်လျှင် ကြိုက်သလို မြန်မြန်ဆန်ဆန်
ချီးမွမ်းစကားပြောလေ့လည်း ရှိပါသည်။ ထို့ထက်မက မေမေသည် သူများ ထက်ပို၍
ခေတ်မီပြီး သူမထက်ပို၍ တိကျသေချာသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။
ဒါကြောင့်လည်း မေမေ့အတွေးမှာ ခေတ်နောက်မကျန်ခဲ့ဘဲ အမြဲတမ်း
ခေတ်နှင့်ယှဉ်လိုက်ရုံသာ မက ခေတ်ကလေးတွေ ၏ အယူအဆနှင့်
အမြော်အမြင်ကိုပင် ကြိုတင်တွက်ဆတတ်ခဲ့လေ၏။ သူမကြိုက်သော

ခေတ်သီချင်းတွေ ကိုတောင် မေမေက အလျဉ်းသင့်သလို နားထောင်ရင်း အမိပွယ် ဖွင့်ဆိုခဲ့ခြားထားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏ ။

ညိုညိုခင်အောင် မေမေ့နောက်မှ နှေးကွေးစွာ လျှောက်လာခဲ့၏ ။ မေမေ သူမရှေ့မှ တစ်ဖြတ်ဖြတ် ကျော်လွှားနေသည်။

“ကြာလှချည်လား ယဉ်ရာ၊ ဝမ်းသာစရာစကားကို ထိန်းသိမ်းထားရတာ တောင် မောင် ပင်ပန်းနေပြီကွ”

“မစ်ရှယ်လေး အိပ်နေလို့ မောင်ရဲ့၊ မနည်းနှိုးလာရတယ်”

ဦးခင်အောင်ကျော်ဘေးမှာ စွေခနဲဝင်ထိုင်ရင်း သမီးဘက်မျက်စပစ်ပြသော ယဉ်ညိုခင် ကြောင့် ညိုညိုခင်အောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏ ။

“မစ်ရှယ် အိပ်ပျော်သွားလို့ပါ ဖေဖေ”

“ညနေစောင်းကြီး သိပ်မအိပ်နဲ့လေ သမီးရာ၊ ဖျားတတ်တယ်၊ ယဉ်ကလဲ ကလေးကို ပြော လေကွာ၊ ကလေးက ဘာသိမှာ လိုက်လို့”

“မြတ်စွာဘုရား.....မောင့်သမီးက.....”

ရင်ဝဖိပြီး ယဉ်ညိုခင် ပြောကာ လှစ်ခနဲ မဲပြုံးလိုက်မိသည်။ ရုတ်တရက်များ သူမ အားရ ပါးရ ရယ်ချလိုက်လျှင် မစ်ရှယ်တစ်ယောက် လန့်ကြောက်ပြီး ထပြေးသွားမလားထင်ရသည့် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မိခင်ကို မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း ညို့ညို့တွေ လည်နေအောင် စိုက်ကြည့်နေရှာ ၏ ။

“အေးလေကွာ.....မောင့်မျက်စိထဲတော့ သမီးဟာ ကလေးလေး တစ်ယောက်ပဲ၊ အဲ..... ဒါပေမဲ့ ယဉ် နောက်ထပ်သားလေး မွေးပြီးရင်တော့ သမီးကို ကလေးကြီးစာရင်း သွင်းရမယ်နော် မစ်ရှယ်”

“ရှင်.....ဖေဖေ”

ငိုငိုပြီး မအူမလည်နှင့် ဘာမှမကြားသလောက် ဖြစ်နေသော အတွေးထဲမှ ညိုညိုခင်အောင် သည် ရောယောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်ရလေ၏။ နို့မို့ဆိုလျှင် မေမေ့မျက်လုံး အကြည့်စူးရဲမှုဒဏ်ကို သူမ ခံရမည် မှာ သေချာလှသည်။

“ကဲ.....ဝမ်းသာစရာ ပြောတော့ မောင်၊ ယဉ် ရင်ခုန်နေပြီ”

“အိုကေ.....ပြောမယ်”

ဦးခင်အောင်ကျော် သူ့ အတက်(ချ)ချီကွေ့ကို ဖွင့်သည်။ အထဲမှ စာရွက်စာတမ်းတွေ ထုတ်ကာ ဇနီးဆီ ကမ်းပေးသည်။ ယဉ်ညိုခင် ယူဖတ်၏။

ဤအိမ်မှာ ဝမ်းသာစရာသတင်းဆိုလျှင် မိသားစုအစုံအလင်ရှေ့ ပြောလေ့ပြောထရှိတတ် ခဲ့သည်မှာ ကြာတောင့်ကြာရှည်ပါပြီ။ သူမ၏ မိဘဘိုးဘွားများ လက်ထက်ကတည်းက ဆိုပါတော့။

တစ်ချိန်က ရဲမင်းကြီး၏ သမီး စိန့်ကျောင်းသူဟောင်း ဖြစ်ခဲ့သူ ယဉ်ညိုခင်သည် ခရစ်ယာန် သီလရှင်မာသာများ ရှေ့၌ ခူးထောက်၍ အာမင်ဟုရေရွတ်ရင်း ခရစ်ယာန် ဓမ္မတေးများ ဖောဖော သီသီရွတ်ဆိုဟစ်ကြွေးနိုင်သလို ကွန်ဗင့်ကျောင်းသူလေးတွေ ၏ ထုံးစံအတိုင်း အကျအဖြူ အောက်ခံနှင့် ကြိုးသိုင်းဂျာစီစကဒ်ဂါဝန်လေးတွေ ကိုလည်း လှလှပပလေးဝတ်ခါ အင်္ဂလိပ် ဝေါဟာရကြွယ်ကြွယ်များ ကို တရွတ်ရွတ် တစ်ဒက်ဒက် အပြောလေ့ကျင့်ရင်း စာတော် သော သူ လည်း ဖြစ်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်လည်း စက္ကင်းရီးယားနှင့် မောင့်နောက် ကောက်ကောက်ပါလိုက်ခဲ့သော် ငြား လည်း ယခုထက်ထိ အင်္ဂလိပ်စာ မမေ့သေးပေ။ မောင်ဖတ်ခိုင်းသည့် ဘိုလိုစာရွက်စာတမ်းများ အားလုံးကို ဖတ်အပြီး၌ ယဉ်ညိုခင် ဟယ်ခနဲနေသွား၏။

“အိုး.....ကြည့်စမ်း မောင် ပညာတော် သင်သွားရမယ် မဟုတ်လား၊ ပျော်စရာကောင်း လိုက်တာ မောင်ရယ်”

ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ သမီးရှေ့မှာ တင် မောင့်လက်မောင်းကို တစ်ဖျစ်ဖျစ်ထုပ် လိုက်၏။ သိပ်တော် တဲ့ယောက်ျား။

“တွေ့ လားယဉ်.....မောင်တို့ကလေးလေးက လပ်ကီးဘိုင်းလေးကွ။ စကောလာစာရင်း က တင်လိုက်ပျောက်လိုက်နဲ့ ဝန်ကြီးဌာနမှာ တင် ကျန်ခဲ့ရပေါင်းများ နေတော့ ဒီနှစ် လဲ ပါမယ်မထင် ဘူးလေကွာ။ ဟောအခု ဗြိန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ.....အော်ဒါထွက်လာမှ မောင်လဲသိတယ်..... သွားမယ့်သွားရတော့လည်း သူများ တွေ လို ဒီပလိုမာ သုံးလေးလမဟုတ်ဘူးဗျ.....ကိုးလ တောင်”

တက်တက်ကြွကြွပြောနေသာ ဖခင်ဆီ ဂုဏ်ယူဝမ်းသာစိတ်နှင့်ကြည့်ရင်း ညိုညိုခင်အောင် မပုံမရဲမေးလိုက်၏။

“ဘယ်နိုင်ငံလဲ ဖေဖေ”

“ဩစတြေးလျား”

ထိုနိုင်ငံသို့ ဖေဖေသွားမည် ဆိုတော့ သူ့အားကျလာသည်။ သူမဖခင်ဟာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ လူရွယ်အရာရှိတစ်ယောက်။ ဖခင်ရဲ့အရွယ်မှာ လန်းဆန်းတက်ကြွပြီး သိက္ခာရှိသော လူကြီး လူကောင်းဟန် အပြည့်ရှိသည်။ အသက် လေးဆယ်ကျော်စပြုပြီး နားသယ်စပ်မှာ မဆိုစလောက် ဆံဖြူလေးတွေ ရှိတာကလွဲလို့ ပါးနားက အတွန့်အပြုမရှိသော ချောမောသူတစ်ယောက်။ ထိုသူမျိုး က အနောက်နိုင်ငံမှာ ဆိုလျှင် ယခုမှ ဘဝစသည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည် ။

“ဟေး မစ်ရှယ်.....သမီး ဝမ်းသာတယ်မဟုတ်လား ဖေဖေ ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ”

“ဝမ်းသာပါတယ်ဖေဖေ.....မစ်ရှယ်ဘာမှာ ရမှာ လဲ မသိဘူး”

ခေါင်းကုတ်ရင်း ရယ်သံနှင့်ပြောသော ညိုညိုခင်အောင်

ခေါင်းအားပုတ်၍ ဖခင်က “စဉ်းစား ထား သွားဖို့ နှစ် ပတ်လောက် လိုသေးတယ်” ဟု ပြောသည်။ နောက် စာရွက်စာတမ်းတွေ ပြန်သိမ်း ၍ တိုက်ပုံချွတ်သည်။

ယဉ်ညိုခင်က သမီးဘေးမှာ ပြောင်းထိုင်ရင်း ခင်ပွန်းသည်ကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ကြည့်ကာ သူမလက်ချောင်းတွေ ကို ချိုးနေ၏ ။

“ကိုးလ.....ကိုးလ.....ယဉ်တို့ကလေးလေးလလောက် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကံကောင်းမယ့် ကလေး ရှိပါ့မလားနော်.....။ အခု သုံးလ အင်း.....နောက် ခြောက်လဆိုမွေးပြီးပြီ..... မောင် ပြန်လာရင် ကလေးက သုံးလ.....။ ကလေး ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်တတ်မှ မောင်ပြန်လာရမှာ ပါလား။ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးနှင့် လက်တွေ့ ချိုးတွက်ရင်း တတွတ်တွတ်ပြောနေသော ယဉ်ညိုခင်ကြောင့် အရာရာကို ထိတ်လန့်သွေးပျက်နေသော ညိုညိုခင်အောင်ပင် ရင်ထဲ အေးဆင်းသွားပြီး သူမလည်း စိတ်တွက် ချက်ချင်း တွက်မိ၏ ။ အံ့ကိုက်ပါပဲ။

“ဟောဗျာ.....ဒီမိန်းမ တယ်အကြင်နာနည်းပါလား”

“ဘာ အကြင်နာနည်းတာလဲ မောင်”

“ကိုယ့်ယောက်ျားနဲ့ ကိုးလကြီးများ တောင် ခွဲရမှာ ပါလားလို့တောင် မတွေ့ မိဘူးလား.....။ မင်းတို့မိန်းမတွေ များ နိုင်ငံခြားဆိုတာနဲ့ ကုလားပြည်ရော တရုတ်ပြည်ရော နားမလည်ဘူး သွားသာ သွား.....။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဒေါ်လာနဲ့ ကား အနည်းအများ ရသေ့ရွှေ လေယာဉ်အပြည့် သယ်ခဲ့ဆိုတဲ့ အစားတွေ ပဲထင်ပါရဲ့ကွာ”

“မောင်ကလဲ ပြောရက်လိုက်တာ ယဉ်အတွက် ဒေါ်လာနဲ့ကားဆိုတာ ဆွေတွေ မျိုးတွေ ဆီက ကြားရလွန်းလို့ နားကြားမြင်းကပ်တာ ကြာနေပြီ.....။ မောင် နိုင်ငံခြားသွားလို့ တစ်ပြားမှ ပြန်မလာဘဲ လူချည်းပြန်လာလဲ ယဉ်အတွက် မထူးဆန်းပေါင်.....အခုဥစ္စာက ကိုးလလောက် ပညာတော် သင်သွားရမှာ ကို

ထူးဆန်းပြီး ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်နေတာ..... တိုက်ပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင် ဆိုင်”

“ဘာကိုတိုက်ဆိုင်တာလဲယဉ်”

နားမလည်သော ခင်ပွန်းသည်ကို သူမ ဘယ်လိုနားလည်အောင် ရှင်းပြရပါမလဲ။ ဒါပေမဲ့ ယုတ္တိယုတ္တာရှိအောင် သူမ ပြောတတ်ရပါမည် ။

“ဪ.....ကလေးလေး မွေးချိန်ဖွားချိန် မောင်အေဝေးမှာ ရောက်နေတာ တိုက်ဆိုင်တာပါ”

အသည်းအေးစရာတွေ ပြောရင်း ပြက္ခဒိန်ဆီ လှမ်းကြည့်သော ယဉ်ညိုခင်သည် သဘော ကောင်းသလောက် အရှက်ဒေါသကြီးသော ဦးခင်အောင်ကျော်၏ ကံကောင်းခြင်းအား မယုံကြည် ချင်သလိုပင် ဖြစ်နေမိ၏ ။

မောင်လွတ်မြောက်သွားတဲ့ လူမှုဒုက္ခ တစ်ထွေးကြီးကို မောင်အေဝေးသွားနေတဲ့ ကာလရှည် တွေ မှာ ယဉ်တို့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာများ မောင်သိသွားရင် ဘယ်လိုခံစားရမှာ လဲ။

ပေါ့ပါးသယောင်နှင့် လေးလံသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးသည် ယဉ်ညို့ခင်နှလုံးသား၌ ဖိစီးနစ်ဝင် လျက်ရှိနေ၏ ။

ယဉ်ပျော်နေတယ်များ ထင်သလားမောင်ရယ်.....

*

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းအား မည် သူက စတင်ဖြိုခွင်းမည် နည်းဟု စောင့်နေသော် လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် ပို၍ လွှမ်းမိုးလာ၏ ။ ထိုသို့ စောင့်ကြည့်နေရခြင်းမှာ အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသလောက် အလွန် စိတ်ပင်ပန်းစရာလည်း ကောင်းလှသော ကြောင့် မိုးကျော် သည်းမခံနိုင် သည့်အဆုံး ထရပ်လိုက်၏ ။

သူ့လက်ထဲမှ ကားသော့ ကို နေရာတကျ သွားထားလိုက်ပြီး

ဧည့်ခန်းဘက် စွေခနဲကြည့် ကာ ပုံမှန်အတိုင်း ခြေလှမ်းအတိုင်း အပြင်သို့
ကွေ့လျှောက် ထွက်သွားလေသည်။

မိုးကျော် ခြံထဲ ပြန်ထွက်သွားသော အခါမှ ဧည့်ခန်းမကြီးထဲ၌
သက်မဲ့တွေ အလား တစ်ယောက်တစ်ထောင့်ဆီမှ ငြိမ်သက်နေသော သားအမိနှစ်
ယောက်လုံး သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာ ကြ၏ ။

သူမတို့ အတွေ့ :ထဲမျောသွားလိုက်တာ။ မိုးကျော် တစ်ခရီးလုံး
ကားမြန်မြန်မောင်းထားရ၍ နုံးခွေသွားမှန်းသိသော် လည်း သူမတို့
လောကွတ်မှမပိုမိ။ တစ်မနက်ခင်းလုံး တစ်နေ့လယ်လုံးနှင့် ညနေ
လေယာဉ်ထွက်ချိန်။ ထို့နောက် လေယာဉ်ကွင်းမှအပြန်လမ်းတစ်လျှောက်
အပိုစကား တစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ လိုအပ်သမျှ ကူညီသွားခဲ့သော မိုးကျော်ကို
ဘာကြောင့်များ မေ့လျော့သွား ကြပါလိမ့်။

မိုးကျော်ကတော့ အလိုက်သိ နားလည်စွာဖြင့် သူနေထိုင်ရာ
တစ်ဘက်ခြံသို့ ပြန်သွားခဲ့ လေပြီ။ သို့ သော် မကြာခင် မိုးကျော်ပြန်လာရဦးမည်
သာ။ သူ့ကို ဤသားအမိ မျှော်နေလိမ့်မည် မှာ သေချာလှသလို သူ
ရေချိုးထမင်းစားပြီးလျှင် တစ်ခေါက် ပြန်လာ ဖြစ်ပါဦးမည် ။

ဧည့်သည်မရှိသော ဧည့်ခန်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သူနှစ် ဦးမှာ အိမ်ရှင်များ
ဖြစ်ကြပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မကြည့် ဖြစ်အောင် သတိထားနေမှန်း
သိသာလှ၏ ။

ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး သည်လောက်ကြီး တိတ်ဆိတ်ဖို့ မကောင်းပါ။ ထိုသို့
ဖြစ်နေခြင်းက တစ်ခုခုအတွက် ကြိုတင်ရင်မောနေသော အနေအထား၌ ရှိ၏ ။
အဆုံးမတော့ ဧည့်ခန်းကို အသက်သွင်းရသူမှာ ယဉ်ညိုခင်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

“သမီး.....မစ်ရှယ်”

ခေါ်သံက ပကတိ ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်ပေမယ့် ယခင်လို မြူးကြွခြင်း၊

လန်းဆန်းခြင်း မရှိ။ ထိုအသံမှာ ဝမ်းနည်း လှိုက်မောသံပါနေ၏။ ပြီးတော့ ပင့်သက်ချသံပါ တစ်ဆက်တည်း ပေါ်ထွက် လာ၏။

အလန့်တကြား မော့ကြည့်လာသူက ညိုညိုခင်အောင်။

ရုတ်တရက် ဆွံ့အသူကဲ့သို့ သူမ တအင်အင်ကလွဲပြီး ခေါင်းသာ တွင် တွင် ခါယမ်းနေ လေ၏။

“သမီး ဘာပြောချင်လဲ”

ဒုတိယအကြိမ်အမေးမှာ တော့ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းခါရင်း နေရာမှ ထပြေးလာသော ညိုညိုခင် အောင်သည် သူမရင်ခွင်ထဲသို့ ပစ်ဝင်ရင်း တအိအိ ငိုရှိုက်လေတော့၏။

“မစ်ရှယ်.....မစ်ရှယ် အားရအောင် ငိုပါရစေ မေမေ”

ဗလုံးဗထွေးပြောရင်း သူမရင်ခွင်မှာ တိုးပွေ့ကာ ကလေးလေးတစ်ယောက် ငိုနည်းကဲ့သို့ အသံထွက်ငိုနေသော သမီးလေးကိုငုံ့ကြည့်၍ ခပ်တင်းတင်းပြန်ဖက်ကာ မျက်ရည်ပေါက်တွေ သွန်အောကျလာသော ယဉ်ညိုခင်သည် ခပ်မဲ့မဲ့လေးပြီး၏။

“တို့ သားအမိ နှစ် ယောက်လဲ အခုမှပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငိုရဲတော့တယ်။ မေမေလဲ မစ်ရှယ်လို အော်ငိုချင်တာ ကြာပြီကွယ်”

မျက်ရည်ကျခဲ့လှသော မိခင်ထံမှ မျက်ရည်ပေါက်တွေ သူမဆံဦးဖျားထဲ စိမ့်ဝင်လာသော ကြောင့် ဗြုန်းခနဲ ကိုယ်ပြန်မတ်လိုက်မိရင်း မေမေဟု ထိတ်လန့်တကြား အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ညိုညိုခင်အောင်နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။

“မစ်ရှယ်.....အားရအောင် ငိုမယ်ဆို.....ငိုလေ”

သမီးကို ငိုလေဟု အားပေးရင်း ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်တွေ သုတ်၍

လည်ပင်းမှာ တင်းကျပ် နေသာ ပုလဲပုတီးနှင့် ထုတ်သီးတပ်ကြယ်သီးကို
ဖြုတ်ခနဲမိ၏။ မွန်းကျပ်ခြင်းကို မလိုလားသော ယဉ်ညိုခင်သည် ယခုမှ
အသက်ဝဝရှူနိုင်၏။

“ဟင့်အင်း.....ဟင့်အင်း.....မစ်ရှယ် မငိုတော့ဘူး မေမေ”

“ဟင်.....ဘာ ဖြစ်လို့လဲ၊ ငိုစမ်း.....အားရပါးရသာငို၊
လေယာဉ်ကွင်းမှာ သမီးလေးကို မငိုခိုင်းတာ သမီးဖေဖေသွားရမယ့်ခရီးဟာ
အင်မတန် ကျက်သရေရှိတဲ့ခရီးမို့ပါ”

“မစ်ရှယ် နားလည်ပါတယ် မေမေ၊ မစ်ရှယ်ငိုတာ
ကြောက်.....ကြောက်လိုပါ မေမေရယ်”

“အိုး.....မစ်ရှယ်၊ ဘယ်သူ့ကို ကြောက်လို့လဲ၊ မေမေ့ကိုလား။ မေမေ့ကို
မကြောက်ပါနဲ့ တော့ မစ်ရှယ်ရယ်၊ မေမေ့ကို သမီးချစ်ရင် တော် ပါပြီ”

“မစ်ရှယ်.....ဖေဖေ့ကို ကြောက်တာ”

“ဘယ်လို.....ဘယ်လို”

ယဉ်ညိုခင်မျက်နှာပေါ်မှ ပြေပြေလေးပြင်ဆင်ထားသော အခြယ်အသတို့
မျက်ရည်ကြောင့် တော့ မပျက်ပေ။ သူမက နဂိုခွေခေါက်တတ်သော ဆံနွယ်များ
အား အကုန်ပင့်သိမ်းကာ အမောက် ယောင်ယောင်လေးဖော်၍
ဆောင်းကျန်သဇင်တွေ ဝေနေအောင်ပန်ထား၏။ ခေါင်းပေါ်မှာ ပန်းခက် တွေ
တစ်ခက်ချင်း စမ်းဖြုတ်ရင်း သမီးဆီ လိုက်ကြည့်နေ၏။

သူမ သမီး မစ်ရှယ်သည် ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် ကော်ပတ်ရုပ်လေးနှင့်
တူနေ၏။ ထို ကော်ပတ်ရုပ်လေးမှာ သက်မဲ့ဆိုလျှင်လည်း အကောင်းသား။ သူမ
အိပ်ခန်းထောင့်က ရှိုးကွေ့စ် သေးသေးလေးပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်ရုံနဲ့
ကိစ္စပြတ်သည်။

ယခုမူ မစ်ရှယ်ဆိုသော သက်ရှိကော်ပတ်ရပ်လေးမှာ မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့်နှင့် လှပ စွာ ပြင်ဆင်ထားသည့် အဝတ်အစားတွေ ကိုမှ အားမနာ.....နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ စိုအိတောက်ပနေ သော လိမ္မော်ညို နှုတ်ခမ်းနီတွေ ကိုမှ မငဲ့။ ကျလိုက်ရတဲ့ မျက်ရည်တွေ ၊ ပွရှုပ်သွားတဲ့ ဆံပင်တွေ ၊ တွန့်ကြေသွားတဲ့ ဟာဝေယံကအကျ၊ ပြီးတော့ ပြောင်းဆန်နေတဲ့ အသည်းနှလုံး.....။

ထိန်းချုပ်ရခြင်းဆိုတာ ဘယ်လောက်ခက်ခဲ ပင်ပန်းတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သည်လောက် နဲ့တင် သဘောပေါက်သင့်ပါရဲ့ မစ်ရှယ်။

“ဆိုစမ်းပါဦး အဖေကို ဘာကြောက်တာလဲ”

မေမေ့ နဂိုစတိုင်းအတိုင်း ပုံမှန်ပြန် ဖြစ်သော အသံကို နားထောင်ရခြင်းအားဖြင့် သူမ မေမေ့ ထံမှာ အချိန်ကာလ ဘယ်လောက်ကြာအောင် စိတ်ခံစားမှုကို ထိန်းချုပ်မည့်နည်းပညာ ထပ်မံ ရောက်ရှိနေမှာ လဲ မသိပါ။ မေမေက ငိုဖို့ထက် မငိုဖို့ကို ကြိုးစားတဲ့ မိန်းမလေ။

မစ်ရှယ်ကတော့ မစ်ရှယ်က အမြဲငိုချင်နေတဲ့သူပါမေမေ။ အခုလည်း အားရအောင်ငိုပြီး သွားပြီလေ။ သည်တစ်ခါပါနဲ့ဆိုရင် မစ်ရှယ်အရမ်းငိုမိတာ သုံးကြိမ်လောက်ရှိပြီ။

“မစ်ရှယ်အကြောင်း ဖေဖေသိသွားရင်ဆိုပြီး ကြောက်သွားတာပါ”

“ဪ.....သမီး ဒီလိုတွေ ဖိသားပဲ၊ နေပါဦး.....အဲဒီ လို တွေ ဖိတာ လေယာဉ်ကွင်း ကျမှလား”

“မဟုတ်ဘူး.....ဟိုတစ်ညထဲက”

ဟိုတစ်ည တဲ့။

ကျင်ဝေစို့တက်သွားသော နားစည်သည် သမီး၏

လဲ့လဲ့အသံလေးအပေါ်ပင် ကြားနိုင်စွမ်း မရှိသေးပါလား။ ယဉ်ညိုခင်ဆိုတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက် တစ်စစီ တစ်စစီ လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရ တဲ့ညကို သမီး
အောင်းမေ့နေသလားကွယ်။

အဲဒီ ညကို မေမေ မသိချင်ပါဘူး။ အဲဒီ ညက မေမေရဲ့ မိခင်သိက္ခာကို
ပျက်ရယ်ပြီခံရတဲ့ ညပဲ မဟုတ်လား ဟင်.....။ တော် စမ်းပါ မစ်ရှယ်.....၊
မင်းဘဝကို ဆိုးကျိုး ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ညကို မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ။

“မစ်ရှယ် ဆက်.....ဆက် ပြောရဦးမှာ လား မေမေ”

“အင်း.....အေး အေး ပြော”

“ဖေဖေ လေယာဉ်ကွင်းမှာ ပျော်နေတာ သူ့အရာရှိတွေ မိတ်ဆွေတွေ ကို
ရယ်မောနှုတ်ဆက် နေတာတွေ က မစ်ရှယ်ကိစ္စ မသိလို့ပေါ့နော်။ ဖေဖေသာသိရင်
သိပ်ရှက်တာနဲ့ ဒီလိုနေလို့ရပါ့မလား ဆိုပြီး ကြောက်.....ကြောက် လာတာ”

ယဉ်ညိုခင် ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွဲပြီး သမီးမမြင်အောင်
အံ့ကြိတ်ထားလိုက်၏ ။ သူမ နှုတ်ခမ်း အောက်သားတွေ သွေးခြေဥမတတ်ရှိနေ၏ ။
သမီးဖေဖေလား.....သူ သိပ်ရှက်မယ် ထင်လို့လား။ သူ ရှက်သွားမှာ
မဟုတ်ပါဘူး..... သူ ဘာ ဖြစ်သွားမယ် ထင်သလဲဟင်.....

“ဟုတ်လား မေမေ”

“တော် စမ်း.....ညည်းအဖေ ဘာ ဖြစ်သွားမယ် ထင်သလဲ၊ သူ
တစ်ခါတည်း နေရာတင် အသက်ထွက်သွားမှာ သိလား”

ဆောင့်အောင့်အော်ပစ်လိုက်သော ယဉ်ညိုခင်ကြောင့်
လေသံဖျော့ဖျော့လေးနှင့် စကား တွေ ရေရေရာရာ ပြောနေမိသော ညိုညိုခင်အောင်
တိခနဲ စကားရပ်သွား၏ ။

“မှတ်ထား၊ သိပ်ပညာတတ်ပြီး၊ သိပ်ဂုဏ်မက်တဲ့သူဟာ

သိပ်ရှက်တတ်တယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးရဲ့ အရှက်က အသက်နဲ့လဲနိုင်တဲ့အရှက်၊ ညည်းအဖေ
သေသွားမှာ စိုးလို့ မေမေ ဒီလောက်ထိန်းနေ တာ၊ သူသာ ရင်ဆိုင်နိုင်ရင်
အခုလောက်ဆို ဟိုအကောင် ထောင်ထဲရောက်နေပြီ သိလား၊ အေးဒါပေမဲ့
ဟိုက ထောင်နန်းမစံရခင် ညည်းအဖေ ရှက်ရမ်းရမ်းတာနဲ့တင် သမီးရော
မယားရော ဟိုကောင်ပါ သုံးလောင်းပြိုင်လူသတ်မှုနဲ့ သူအဖမ်းခံပြီးမှ
သေသွားလိမ့်မယ်၊ တော် သေးတာပေါ့၊ ဘုရားကယ်ပေလို့၊ အားလုံး
အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့ အချိန်မီလေး အသက်ရှူချောင်သွားတာ၊ နို့မို့ များ ဖြင့် တွေ
တောင်မတွေ့ပဲဘူး”

မတွေ့ပဲစရာပါပဲ။

ကိုခင်အောင်ကျော်ဆိုတဲ့ လူအကြောင်း သူမထက် ဘယ်သူက
ပိုသိရဦးမှာ လဲ။ သူ ဘယ်တော့မှ မယားပြိုင်မယူစေရဘူးဟု သူ့ကိုယ်သူ
ကတိပေးရဲခဲ့ဖူးသော ကိုခင်အောင်ကျော်အား ဘယ်တုန်းကမှ ထိုကတိမျိုးပေးရန်
မတောင်းဆိုသည့် ယဉ်ညါခင်ပင် ဘာပြောတာလဲမောင်ဟု ပြန်မေးခဲ့ဖူး၏ ။

ထိုနေ့က သူ့ဌာနမှ အရာရှိတစ်ယောက် နောက်မိန်းမယူထားပြီး
အကြီးအငယ်ပြဿနာနှင့် တိုင်စာတောစာများ ကြောင့် ဌာနမှာ အကြီးအကျယ်
ဖြေရှင်းထုချေမှုများ ပြန်ပြောပြ ဖြစ်သည့်နေ့၊ သည်တုန်းက
ကိုခင်အောင်ကျော်သည် ယဉ်ညါခင် ဖခင်ရဲမင်းကြီး အရှိန်အင်မပါဘဲ ပီအက်(စ်)စီ မှ
ခေါ်ယူသော အရာရှိအဆင့်ရာထူး လက်ခံရရှိပြီး လပိုင်းမျှပဲရှိသေး၏ ။
သူ့ဖြေရှင်းချက်ကို ယဉ်ညါခင် တစ်သက်စာ အမှတ်ရနေနိုင်သည်အထိ
ရင်ထဲစွဲထင်သွားခဲ့သည်။

“မောင်က မောင့်အလုပ်ကို မြတ်နိုးတယ်ယဉ်၊ မက်လဲ မက်မောတယ်၊
မောင် အသက် သုံးဆယ်ကျော်နဲ့ အရာရှိ ဖြစ်ရင် နောင် ငါးနှစ် ဆယ်နှစ် မှာ
သည်ထက်ပိုကောင်းတဲ့ အဆင့်ရောက် မှာ ပဲ၊ နောင် အသက်လေးငါးဆယ်
မောင့်အရည်အချင်းနဲ့ မပြတ်မလတ် ကြိုးစားသွားရင် ပိုပြီး တိုးတက်ဖို့ပဲရှိမယ်၊

အဲဒါတွေ မျှော်မှန်းနေတဲ့သူက လူမှုရေး ရှုပ်လို့ ဘယ် ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“မြတ်စွာဘုရား.....လက်စသတ်တော့ မောင်က ယဉ်ကို ချစ်လို့ နောက်မိန်းမမယူမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဒါက အမှန်ပဲ ယဉ်၊ စိတ်တော့မဆိုးနဲ့၊ မောင်က ယဉ်ထက် မောင့်ကိုမောင်ပိုချစ်တယ်။ ဘယ်တော့မှ အရှက်ကွဲမခံဘူး၊ ဒါမှလဲ မောင့်သမီး ဂုဏ်တက်မှာ ပေါ့ ယဉ်ရ”

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ် လောက်က ကိုခင်အောင်ကျော် အယူအဆမှာ ယနေ့အထိ မယိမ်း မယိုင်ခဲ့ပေ။ သူ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့သူမို့ အောင်မြင်မှုက သူ့ကို အမြဲကြိုဆိုခဲ့၏ ။

သမီးလေး ဂုဏ်တက်အောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားသော ဖခင်သည် ယခုဆိုလျှင် မြန်မာပိုင် လေထုကို ထွင်းဖောက်ပြီး ပြည်ပလေငွေများ အား ရင်မော့ရှူရှိုက်ကောင်းနေပြီပေါ့။

“အန်တီယဉ်”

မတွေ့ပုံစရာတွေ ကို ပြန်တွေ့ နေသော ယဉ်ညိုခင်။ သူမ မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး အသက်ပြင်း ပြင်းရှူနေစဉ် သမီးနေရာမှာ မရှိတော့ပေ။ ထိုနေရာတွင် အစားထိုးရောက်ရှိနေသူက မိုးကျော်။

“မောင်မိုးကျော်”

“မစ်ရှယ်တော့ အခန်းထဲဝင်သွားပြီ အန်တီယဉ်၊ သူ ထမင်းမစားတော့ဘူးတဲ့၊ အန်တီယဉ် ရော ထမင်းမစားချင်ရင် ပြောလေ၊ ကျွန်တော် မြို့ထဲမှာ တစ်ခုခုသွားဝယ်ပေးမယ်”

“တော် ပြီကလေး။ အန်တီယဉ် ထမင်းစားမှာ ၊ မင်းရော ဘာစားပြီးပြီလဲ၊ အိမ်မှာ ထမင်းစား လေ”

“ကျွန်တော် အိမ်ပြန်စားပြီးပြီ”

“ ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒါသာကြည့်တော့၊ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ အန်တီယဉ်တို့ သားအမိလည်း ငိုဖို့ ချောင်းနေတာ၊ တစ်ခါတည်း ငိုခွင့်လဲရရော ပြိုင်ငိုလိုက်ကြတာ မင်းကိုတောင် မေ့သွားတယ်”

မိုးကျော် ခပ်မဆိတ်ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။

သူ့ရှေ့မှ မစ်ရှယ်အမေကို သူသိပ်ချစ်သည်။ ဒေါ်ယဉ်ညိုခင်ကို သူငယ်ငယ်လေးကတည်းက ခင်တွယ်ရသည်လေ။ သူတို့ခြံနှင့် မစ်ရှယ်တို့ခြံက နှစ်ခြံတစ်ခြံနေနေကြတာပဲ။ မလွယ်ပေါက် တောင် ဖောက်ထားသေး။

သူဦးလေးနဲ့အဒေါ်က သူ့ကို သည်ဖက်ခြံနှင့် ခင်ခင်မင်မင်နေရန် ပြောဆိုထားကတည်းက မိုးကျော် ဤမိသားစုအပေါ် သံယောဇဉ်ထားမိ၏။

“အန်တီယဉ်တို့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော် လည်း ဘာလုပ်ပေးရ မှန်း မသိဘူး”

“ဘာမှ လုပ်ပေးလို့ မရဘူး မိုးကျော်ရေ၊ ဘေးကသာ ထိုင်ကြည့်နေ”

တစ်ချီ တစ်ချီ စိတ်ပေါက်လျှင် ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြောပြီး

ခပ်အက်အက်ရယ်ပစ်တတ်သော အန်တီ ယဉ်ကြောင့် မိုးကျော် မချိပြီး ပြုံးမိ၏။

အဲဒါ အမှန်ပဲ အန်တီ။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်တာ အန်တီယဉ်ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးဖို့ပဲ။ သည် ထက်တော့ သူလည်း ဘာမှရှေ့မဆက်ပုံ။

ရှေ့ဆက်ပုံတာက အန်တီယဉ်။

ထိုအန်တီယဉ်ညိုခင်သည် ဦးလေး ဦးခင်အောင်ကျော်၏

စကားမှန်သမျှကို ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲညိတ်ပြီး ရယ်နေတတ်သော ၊ သမီး ကျောင်းပို့ကျောင်းကြို လုပ်တတ်သော ၊ အိမ်မှာ မကြာခဏ အလှူအတန်းပေးတတ်သော ၊ မိုးကျော်တို့စိုက်ထားသော သဇင်တိုင်များ မှ

ခေါင်သဇင်ပွင့်များ သွားပို့လျှင် ပန်းကြိုက်သော အပျိုမလေးကဲ့သို့ ရွှင်မြူးတတ်သူအဖြစ်မှ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်မှာ မိုးကျော်မြင်မြင် ထူးဆန်းအံ့ဩစရာပဲ မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်က မိုးကျော်သည် အန်တီယဉ်နှင့် ခေါင်းချင်းရိုက် တိုင်ပင်ဖော် ဖြစ်ခဲ့ရတာ လည်း မမျှော်လင့်တဲ့ အဖြစ်ပါပဲ။ အဲဒီ တုန်းက သူသည် ဘေးထိုင်ကြည့်ခဲ့ရသော ပရိသတ်မဟုတ်တာ အလွန် သေချာလှပါသည်။

*

ထိုစဉ်က မိုးကျော်သည် သူ၏ နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းရက်များ လွယ်ကူချောမောစွာ ပြီးမြောက်သွားရေး အတွက် မြို့ထဲ၌ သီးသန့်ကျောင်းတက်နေ၏ ။ မနက်ပိုင်း ကျောင်းချိန်ပြီးတာနှင့် အိမ်မှာ ခဏနားရသေးသည်။ နားသည်ဟုသာ ပြောရ၏ ။ အလုပ်ကတော့ ပြတ်လှသည်မရှိပေ။

ဦးလေးနှင့် အဒေါ်တို့ လွဲထားသော ခြံ၌ သူသည် အုပ်ချုပ်သူတစ်ဦး ဖြစ်၏ ။ ခြံထဲရှိ ငါးကန် များ ကို စောင့်ရှောက်ရပြီး ငါးဝယ်သူများ လာလျှင် အုတ်ရေကန်များ ၊ ပန်းရေလှောင်ချိုင့်များ ၊ ဖန်ပေါင်းချောင်များ ။ သံထည်စည်ပိုင်းများ ထဲမှ လက်ညှိုးထိုးသမျှ အလှူငါးလေးများ ၏ အလှမပျက် စေရအောင် ရေစစ်ပိတ်လေးများ ဖြင့်ဆယ်ကာ ရောင်းရ၏ ။

အလှမွေးငါးများ ရောင်းချရသော ဝင်ငွေသည် ဦးလေးတို့က သူ့ကို ထောက်ပံ့ငွေလည်း ဖြစ်၏ ။ မိဘမဲ့တူတစ်ယောက်ကို သားတစ်ယောက်လို အားကိုးတာဝန်ပေးခြင်း ခံထားရသော ဘဝမှာ မိုးကျော် ပျော်ပိုက်ခဲ့ကာ ငါးတန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းပင် မိဘမဲ့ပေမယ့် တစ်ကောင် ကြွက်မျက်နှာငယ်ရမည့်အရေး သည် သူ့မိခင်ကို အမေလိုချစ်ခဲ့သော အမေမောင်အငယ်ဆုံး ဦးလေးကြောင့် လွတ်မြောက်ခဲ့ရ၏ ။

ဤသို့ သော လူငယ်တစ်ယောက်သည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌
လိုက်လျောညီထွေစွာ နေထိုင် တတ်ခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆယ်နှစ်
သားလောက်ကတည်းက ဦးလေးခြံမှာ ရောက်နေသော မိုးကျော်နှင့် ဟိုဖက်ခြံက
မစ်ရှယ်တို့ ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့ကြတာ ဆန်းမည် မဟုတ်။ ငယ်သူငယ်
ချင်းဆိုပေမယ့် မိုးကျော်က အတန်းကြီး၏။ ဒါကြောင့်..... သူ နောက်ဆုံးနှစ်
ရောက်ချန်မှာ မစ်ရှယ်က ဒုတိယနှစ် ပဲ ရှိသေး၏။

မယ်ရှယ်ပုံစံက သူ့အမေ ဒေါ်ယဉ်ညိုခင်နှင့်မတူ။ အမေက သွက်သည်။
လျင်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်မြန်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် သိသည်။

သမီးက သွက်သည်။ လျင်သည်။ သို့သော် နည်းနည်း
ခက်ထန်ချင်သည်။ သဘောကောင်း သယောင်နှင့်အေးအေးစက်စက် နေတတ်၏။
မာနာချင်းကတော့ ထူးမခြားနား သားအမိ။

ထိုသားအမိရဲ့ ချင်းချက်မရှိ တူညီချက်ကတော့-မိုးကျော်ကို
ခင်မင်ကြခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ အရေး ဆို တစ်ဖက်ခြံမလွယ်ပေါက်ကနေ မစ်ရှယ်အသံ
စူးစူးလေးနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး၊ “ဟေ့..... ကိုကြီးကျော် ခဏလာပါဦး” ဟု
ခေါ်တတ်သလို အန်တီယဉ်ကလည်း “သားရေ.....မောင်မိုး ကျော် လာပါဦးကွယ်”
ဆိုတာမျိုးက တစ်နေ့တစ်ခါတော့ နေ့နေ့ညည အချိန်သာလွဲပြီး ကြားရစမြဲ။

အဲဒီ နေ့ကတော့ မစ်ရှယ်ခေါ်သံ တိတ်နေသည်။ ညနေ မစောင်းခင် သူ
သီးသန့်ကျောင်း သွားမည် ပြင်နေသည်။ ညနေ လေးနာရီခွဲလောက်မှာ အန်တီယဉ်
အပြင်ကပြန်လာတာ သူတွေ့ လိုက်သားပဲ။ ခဏနေတော့
သားရေ.....မောင်မိုးကျော် ဆိုသည့်အသံ ပေါ်လာ၏။ သူပြန်ထူးရင်း
အန်တီယဉ်ခြံထဲ ရောက်သွား၏။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ အန်တီယဉ်”

“အန်တီ အခုပဲ ကျောင်းကပြန်လာတာ မောင်မိုးကျော် ကျောင်းမှာ

မစ်ရှယ်ကို မတွေ့ခဲ့ဘူး”

“သူ လိုင်းကားနဲ့များ ပြန်လာလို့လား အန်တီ”

“မ ဖြစ်နိုင်ဘူး.....ဒီနေ့ ပရယ်တီကယ်နေ့ သုံးနာရီကတည်းက ပြီးနေပြီ။ အန်တီလာကြို တတ်တာ သူသိသားပဲကွာ၊ ဘာလို့ မစောင့်တာလဲ၊ သူဘယ်သွားမယ်ထင်လဲ”

အဲဒါမှ ခက်တာပဲ.....ကျွန်တော် ဘယ်သိပါ့မလဲ အန်တီလို့ သူမပြောပုံပါ။ အန်တီ ယဉ်ညီခင်မျက်နှာ မလန်းသော ကြောင့် သူငြိမ်သက်နေရ၏။

သူမနဲ့ မစ်ရှယ်က ကျောင်းတာတာမှ မဟုတ်တာ။ သူက မိန်းမမှာ မစ်ရှယ်က ဒုတိယနှစ် မို့ လှိုင်မှာ ။ ကျောင်းချိန်လည်းမတူ သူတစ်ခါတစ်လေ လှိုင်နယ်မြေဘက်သွားရင်း မစ်ရှယ်အခန်းတွေ ဘက် လျှောက်ရင်း တွေ့ ချင်တွေ့တာ။ ဒါတောင် မစ်ရှယ်က သူ့ကောင်လေး ဘေးမှာ ပါရင် သူ့ကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်တတ်သေးတာ။ အင်းလေ.....အိမ်နီးနားချင်း သူငယ်ချင်းဆိုတော့လည်း ရှက်လို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့။

“အန်တီထင်တာတော့ မစ်ရှယ် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တယ် ထင်တာပဲ။ ဟုတ်နိုင်သလား မောင်မိုးကျော်..... အခု မြို့ထဲမှာ ဘာကားကောင်းကောင်း ပြနေတာရှိသလဲ”

နံ့စပ်သေချာသော ယဉ်ညီခင်သည် ပြောပြောဆိုဆို ဆက်တီစားပွဲပေါ်ရှိ သတင်းစာတွေ တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် လှန်လှောတော့၏ ။ ရုပ်ရှင်ကား ကြော်ငြာတွေ လိုက်ဖတ်ရင်း နှာခေါင်း ရှုံ့၏ ။

“မစ်ရှယ်ကြိုက်လောက်တဲ့ကားလဲ မပါဘူး။ သူရုပ်ရှင်ကြည့်တိုင်း မအေသိပါတယ်။ အခု ဘယ်သွားလဲ ငါးနာရီပဲ ထိုးခါနီး ပြီ၊ သူ့အဖေ ပြန်လာရင် မေးတော့မယ်”

စိတ်ပူပန်စွာပြောတတ်သော အန်တီကို ကြည့်ရင်း မိုးကျော်
တွန့်တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ပဲ ထင်ရာ မြင်ရာ ရမ်းမပြောတတ် သူတို့ထုံးစံအတိုင်း
လေးလေးမှန်မှန်နှင့် အတိအကျ ပြောလိုက်၏။

“သူ အိမ်ပြန်ရမယ့်အချိန်သိမှာ ပါ။ အဲဒီ တော့ ရောက်လာမှာ ပေါ့
အန်တီယဉ်”

မိုးကျော်စကားကြောင့် ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားသော
သူ့သမီးခြေလှမ်းတွေ နည်းနည်း ယိမ်းယိုင်နေတာ သတိထားခဲ့တာကြာပြီ။ မယ်ရှယ်
ရည်းစားရှိနေပုံပဲ။ ရှိချင်ရှိပါစေ။ ကျောင်းက ဖြစ်ရင် ဘာအရေး လဲ၊ ဒါပေမဲ့
သည်အရွယ်လေးနဲ့တော့ သူ့သမီးလေးကို အိမ်ထောင်ရေး မစဉ်း
စားစေချင်သေးပါ။

ချော့ချည်တင်းချည်နှင့် မစ်ရှယ်ကို ဂရုစိုက်နေတဲ့ကြားက
သည်ကလေးမလေးက ကန်းတတ်တာ လက်မခံနိုင်ပေ။

ယဉ်ညိုခင် တယ်လီဖုန်းစင်နားတိုးကပ်သွားပြီးနံပါတ်တစ်ခုကို
ကောက်လှည့်သည်။ မိုးကျော် သူ့စကားအပေါ် အဓိပ္ပာယ်ပေါက်သွားသော
မစ်ရှယ်အမေအား ငေးကြောင်ကြောင်ပဲ ကြည့်နေလိုက်၏ ။

ဒီအရေး က သူနဲ့ဘာဆိုင်တာလိုက်လို့။

သူ့သမီး ဒီလောက်လေး ကျောင်းနောက်ကျတာနဲ့
ပျာယာခတ်လိုက်တာ.....သူသာ ရဲရဲတင်းတင်း ပြောခွင့်ရလျှင် ဤသို့
သာပြောချင်တော့၏ ။

“အန်တီသမီးက သူ့ကောင်လေးနဲ့ လိမ့်နေတာဗျ.....ကျောင်းမှာ လဲ
နားသန်သီလေး တစ်ခါခါနဲ့ ကောင်လေးတွေ သူ့ကိုငိုင်းလိုက်တာ သဘောခွေနေတဲ့
ကောင်မလေး..... ကျွန်တော် မပြောချင်လို့ပါ”

မိုးကျော်တော့ သူမနှင့် ကလပ်(စ်)မိတ် ဟိုစပ်စလူးမလေးတွေ ကိုလည်း ပြေးမြင်မိသည်။ မစ်ရှယ်နဲ့တဲ တဲ့ ခါတာတာကောင်မလေး သုံးယောက်က လှိုင်နယ်မြေကနေ မိန်းအထိ ရည်းစား လာထားကြ၏ ။ သူနဲ့တောင် အဓိပတိလမ်းမပေါ်မှာ ဆုံဆုံနေသေးရဲ့။ တစ်ခါတလေ မယ်ရှယ် တောင် အဖော်ပါသေးဗျ။

မစ်ရှယ်အမေကိုမြင်နေရတာ ကဲကဲဆတ်လိုက်တာ။ ဖုန်းတလှည့်လှည့်နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း အိမ်ဆက်လို့ကတော့ ဝမ်းနည်းလိုက်ပါ အန်တီယဉ်။

“မလာဘူးတဲ့ မိုးကျော်ရယ်.....မစ်ရှယ်သူငယ်ချင်းတွေ တောင် အိမ်ပြန်မရောက်သေးဘူး တဲ့။ ဧကန္တ သူတို့ လှော်ကားတို့ ပြည်သူ့ဥယျာဉ်တို့ဘက်များ လျှောက်လည်ကြသလား။ ဖြစ်နိုင် လား မိုးကျော်”

“မ ဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တာဘဲ”

“ဟဲ့ မ ဖြစ်နိုင်ဘူး.....ဟုတ်လား။ ဒါဆို မစ်ရှယ် ဘယ်သွားနိုင်လဲ..... မင်းသိရင် ပြောစမ်းပါ”

“ဟင့်အင်း.....ကျွန်တော် မသိဘူး”

သူ့စကားအပေါ် ယုံကြည်ဟန်မ ဖြစ်ဘဲ ယဉ်ညိုခင် တွေ ခနဲ ဖြစ်သွား၏ ။ ဒီကောင်လေး ညာတာပဲ။ မစ်ရှယ်ခြေလှမ်းကို အနည်းအကျဉ်းတော့ မိုးကျော်သိရမည် ။

“မညာစမ်းပါနဲ့ မိုးကျော်ရယ်။ အန်တီ ခေတ်မီပါတယ်။ သူရည်းစားနဲ့ လျှောက်သွားမယ်လို့ မင်းမပြောရဲဘူး မဟုတ်လား။ ဒါပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သုံးနာရီကျောင်းလွှတ်တာ ငါးနာရီကျော်လာပြီ မ ဖြစ်ဘူး.....မ ဖြစ်ဘူး၊ ကားထုတ်မိုးကျော်”

“ဟင်.....ဘာလုပ်မလို့လဲ အန်တီ”

“ကားထုတ်စမ်းပါအန်တီတို့ မစ်ရှယ်နောက် လိုက်ရမယ်။
သူတစ်ခါမှ အိမ်ပြန် နောက်ကျတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီသိတယ်”

ဘာကိုသိတာလဲ အန်တီဟု သူမမေးတော့ဘဲသော့ ဖြုတ်၍
ဂိုဒေါင်ထဲမှ ကားထုတ် ပေးလိုက်ရ၏ ။

အိမ်ဖော်မထားသော ခြံဝန်းသည် နေ့ခင်းဖက် အဝတ်လျှော်သော
ကုလားမကြီးနှင့် ခြံစောင့်မာလီတို့ ပြန်ချိန်ညနေ၌ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏ ။

မိုးကျော် ကားကို ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ထိုးရပ်ပေးလိုက်တာနှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ယဉ်ညိုခင် ကားပေါ်စွေခနဲတက်ထိုင်ပြီးသား ဖြစ်နေ၏ ။ အိမ်သော
ခတ်ပြီး အထွက် ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မတော် တဆ လမ်းထိပ်မှာ
မောင်ကားနဲ့တိုးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ကိစ္စမရှိဘူး။ သမီးဖုန်းနဲ့ဆက်ခေါ်လို့ သွားကြိုမလိုဟု ပြောရမည် ။
ခါတိုင်းလည်း မိုးကျော် အားရင် အားသလို ကားမောင်းပေးနေကျပဲ။

သို့ သော် ယဉ်ညိုခင် ပူပန်သကဲ့သို့ ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ သူမ စိတ်ထဲသိသမျှ
သမီးသူငယ်ချင်း အိမ်သုံးအိမ်သို့ အမှတ်တမဲ့လိုလိုနှင့်
တမင်သွားရောက်ရှာဖွေခဲ့ပေမယ့် မစ်ရှယ်အရိပ်အယောင် တောင် မမြင်ခဲ့ရ။
သည့်အပြင် မစ်ရှယ်သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်ပြန်ရောက်နေသည်။

“မလာဘူးအန်တီ၊ ဒီနေ့ သမီး ကျောင်းက
အစောကြီးပြန်ရောက်နေတာ”

ထိုအသံမျိုးကြားရတော့မှ ပိုရင်ထိတ်ပြီး ပြူးပြူးပြာပြာ ဖြစ်လာ၏ ။
မူလက စိတ်ပူမှုက ယခု စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း သုံးထက်ကွမ်းလောက် ဖြစ်လာခဲ့ချေပြီ။

မိုးကျော်လည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကားမောင်းပို့နေရာမှ
တဖြည်းဖြည်းအမှောင်ပြိုကျလာသော ကတ္တရာလမ်းမများ ပေါ်မှ မာကျူရီမီးများ

ပြိုင်တူလင်းလာချိန်မှာ တော့ မစ်ရှယ်အတွက် ဒေါ်ယဉ်ညိုခင်နီးပါး စိတ်ပူပန်လာ၏ ။ သည်လောက် အလည်လွန်တာ သူလည်းမကြိုက်။ သူနဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်းတွေ့လျှင် ဆိုင်ရမှာပဲ။ သူလည်း မစ်ရှယ်သူငယ်ချင်းပဲဥစ္စာ။ ဆိုင်တယ်ကွာ၊ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဆိုင်ပစ်လိုက်ပြီး သူပါ ရောရောနှောနှော စိတ်ပူနေခဲ့မိ၏ ။

ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်က အိမ်ကိုရောက်တော့ လေးအိမ်မြောက် ဖြစ်၏ ။ သူတို့ကားပေါ်က ဆင်းတော့ မစ်ရှယ်သူငယ်ချင်းလို့မည် ကာမတ္တပေါင်းပြီး အလွန် အမင်းခေတ်ဆန်လှသော ဘောင်းဘီဖြူအတိုလေးနှင့် ကောင်မလေးမှာ သူတို့ကို လှောင်သလိုလိုတောင် လုပ်လိုက်သေး၏ ။

“ညိုညိုခင်အောင်လား။ ကျောင်းကနေ ပြန်သွားတာ ကြာမှကြာ၊ အန်တီတို့ကလည်း အောက်လိုက်တာ၊ ဒီလောက်အချိန်လေးနောက်ကျတာ လိုက်ရှာရတယ်လို့၊ မီးတို့ တစ်ခါတစ်ခါ သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ညအိပ်ချင်တောင် အိပ်ပစ်လိုက်တာ၊ အိမ်က စိတ်မပူပေါင်”

သည်စကားကြောင့် နှုတ်ခမ်း တင်းခနဲ ဖြစ်ပြီး သူမကို မထီမဲ့မြင်ပြောသော ကောင်မလေး အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ရင်း ယဉ်ညိုခင် ကားထဲ ဆတ်ဆို ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်၏ ။ ထို့နောက် သူမကလည်းပြီး ကားစက်နှိုးလိုက်တော့ မိုးကျော်ဟုလှမ်းပြော၏ ။ သူမစက်နှိုးချိန်လေးမှာ ပဲ ထိုကောင်မလေးကို လက်ပြရယ်မော နှုတ်ဆက်သလိုနှင့် ချိုချိုလေး ပြန်ပြောခဲ့သော ယဉ်ညိုခင် စကားကြောင့် သူအံ့အားသင့်သွားခဲ့ရ၏ ။

“အေးကွယ့်.....အန်တီသမီးက မင်းတို့နဲ့တူတာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းလို့ဆိုရင် မင်းတို့ မိဘတွေ မဆုံးမလို့ စည်းကမ်းမဲ့မဲ့နေတတ်တာပေါ့နော်၊ အင်း.....သမီးကို အဲဒီ အကျင့်တွေ မကူး အောင်သင်ထားဦးမှကွယ့်”

ဒါပါပဲ။ ယဉ်ညိုခင်ဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ တုန့်ပြန်မှုက

ထိရင်ပေါက်သည့် မြွေ လိုပင်။ အရွယ်မရောက်တရောက် ကလေးမလေး
တစ်ယောက်ရဲ့ မသိသားဆိုးဝါး သရော်သလို စော်ကားမှုမျိုးကို သူမက
မထုံတက်ထေး လုပ်ခဲ့ရမှာ လား ဝေးသေးတယ် ကလေးရေ။ မင်းတို့ကို
နာအောင်ပြောမှ မင်းတို့အချိုးအဆစ်တွေ ပြေမှာ ။

“ကျွန်တော် ဘယ်မောင်းပေးရဦးမလဲ အန်တီ”

သည်တော့မှ သူမလှည့်လာ၏ ။ ဟုတ်သားပဲ၊ ဘာမှမပြောဘဲ မိုးကျော်
ကားကို ညာဖက် ကွေ့ချလိုက်တာ ခြောက်မိုင်ခွဲဖက် ပြန်ရောက်သွားပြန်၏ ။

“အဲဒီ ဘက်မှာ ဘယ်အိမ်ရှိနိုင်သေးလဲ မိုးကျော်”

“နော်မာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတော့ သမိုင်းလမ်းဆုံမှာ ရှိသေးတယ်
အန်တီ”

“အေး.....အဲဒီ မောင်း၊ ရလား၊ မရမ်းကုန်းဘက်က ပြန်ထွက်မလား”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကျောင်းက ဖြတ်သွားမယ်”

မိုးကျော် အင်းလျားလမ်းအဆုံး လှိုင်နယ်မြေတက္ကသိုလ်ဘက်သို့
ကွေ့ချလိုက်၏ ။ သူသိ သော နော်မာမှာ အိမ်သို့ ခဏခဏပါလာတတ်ပြီး မိုးကျော်၏
ရွှေငါးလေးများ အား ချစ်လို့ဆိုကာ အလှဝယ်မွေးရင်း ခင်နေပြီ ဖြစ်၍
နော်မာ့လိပ်စာကို သူသိထားခဲ့၏ ။

ယဉ်ညိုခင်ကမူ သူမလက်မှ နာရီကိုကြည့်ပြီး အလန့်တကြား ဖြစ်လာ၏
။ သည်အချိန် အိမ်မှာ မောင်ပြန်ရောက်နေပြီ။ အဲဒါမှ ခက်ရော။
ဘယ်နှယ့်လုပ်ပါ့မလဲ၊ ဟိုက အစစ်ဆေး အမေး အမြန်း ထူပါဘိသနဲ့ဟာ.....။

တဖြည်းဖြည်း မိုမောလာ၏ ။ ကားမှန်ဖွင့်ထား၍
လေတဟူးတိုက်ကာ အဆောင်တွေ ကျော်လာခဲ့သည်။ သူမ မျက်ဝန်းထဲ၌
သွေးအေးမနေ။ တစ်ချိန်က သည်နေရာဟာ သဘာဝသိပ္ပံ တက္ကသိုလ်

ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့ဟု မိုးကျော်ကို ပြောပြရန်ပင်နှုတ်မသွက်။

ရင်လေးတတ်သော အမေတစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်းသည် ပူနွေးလာ၏ ။
သမီးရော..... အိမ်ပြန်မရောက်ဘူးလို့ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။ အခုလောက်ဆို
ပြန်ရောက်နိုင်သည်။ ဒါဆို သူတို့ လိုက်ရှာတာ အလကား ဖြစ်သွားနိုင်၏ ။

“မိုးကျော် လမ်းဆုံကျရင် ဖုန်းဆက်လို့ရမယ့်တစ်နေရာမှာ
ကားခဏရပ်ပေးနော်..... အန်တီ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ဦးမယ်”

“ဟာ.....ကောင်းတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော် အဲဒါ မေ့နေတယ်”

“မင်းဦးလေး ပြန်ရောက်နေမှာ သေချာတယ်၊ မစ်ရှယ်လဲ ပြန်ရောက်ချင်
ရောက်မှာ ”

“ဦးလေးက အိမ်သော့ မခတ်စဖူး ခတ်ထားလို့ အံ့ဩရင်တောင်
အံ့ဩနေမှာ ”

“အံ့ဩနေမှာ မဟုတ်ဘူး စိတ်ပူပြီး သူပါလျှောက်ရှာနေမှာ ၊
အန်တီတော့ သမီးမတွေ့ဘဲ ပြန်မသွားရဲဘူး”

တကယ့် ရင်ဆိုင်ရမည့်ပြဿနာသည် မစ်ရှယ်ကို ရှာမတွေ့
ခဲ့ဘူးဆိုရင်က စလိမ့်မည် သာ။ ဘုရား.....ဘုရား.....ရင်ထိတ်စရာ။ သူမ
လက်ဖဝါးတွေ အေးစက်လာ၏ ။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ကြိရာမရ
ဖြစ်လာ၏ ။

မောင်က သူ့သမီးကို ကလေးလေး မှတ်နေတာ။ သူ့သမီးအတွက်
ရည်မှန်းချက်ကြီးပေမယ့် သမီးက အေးစက်စက်နှင့် ဖအေဦးနှောက်မရဘဲ
ချော်တောငေါ့ပြီး စာကို အောင်သည်ဆိုရုံ လောက် ကျေနပ်ချင်သူထဲ ပါဝင်နေ၏ ။
ဒါကို ကြိုသိလို့ ထရိန်နင်မောင်းတာတောင် ဇူးမေဂျာရတာ ကြည့်တောလေ။
သည်တုန်းက သမီး အမှတ်နည်းလို့ မောင်ဆူလိုက်တာ ဆူရင်းနဲ့တောင်

ဘာရည်မှန်းချက်ထားတယ် မှတ်သလဲ။

“ဘီအက်စီလောက်နဲ့ ကျေနပ်စရာမလိုဘူးသမီး.....မာစတာ ဆက်တက်နိုင်အောင် ကြိုးစား.....ဒါ အမိနဲ့လို့ ဖေဖေဘက်က မပြောဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သမီးဘက်ကတော့ တာဝန်တစ်ရပ်လို ထမ်းဆောင်ပါ”

အဲဒီ လို အဖေရဲ့သမီး ထုံတေတေလေးအား ညရှစ်နာရီခွဲတဲ့အထိ အရိပ်အစ ရှာမတွေ့ သေးတာ ရင်ပူစရာပဲမဟုတ်ပါလား။

*

ဦးခင်အောင်ကျော် အိမ်ပြန်ရောက်လာချိန်၌ သားအမိနှစ် ယောက်စလုံး အိမ်မှာ မရှိ။

ခြံဝင်းသော့ ခတ်မထား၍ တွန်းဖွင့်ဝင်လာနိုင်သော် လည်း အိမ်တံခါးမကြီးမှာ သော့ ချိတ် လျက်ရှိ၏ ။ သူ ထင့်ကနဲ ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ပိုင်အိပ်ဆောင်သော့ ဖြင့် ဖွင့်ဝင်ခဲ့သည်။

ခင်အောင်ကျော် အစည်းအဝေးမှ ငြီးစိစိ ဖြစ်လာသမျှ ချက်ချင်း ပျောက်ဆုံးသွား၏ ။ ဒီသားအမိ ဘယ်သွားလဲ။ အိမ်က ကားလည်းမရှိပါလား။ သူ့ဘက်က အမျိုးတွေ အိမ်များ သွားလေ ရော့။ မထင်။ ယဉ်နဲ့ သူ့အမျိုးတွေ က ဦးရာလူ ကိုယ်ရည်သွေး ဇာတ်ခင်းနေကျ။ ယဉ်ကလည်း နည်းနည်း မှ အတိမ်းအစောင်းခံသူမဟုတ်။ သူ့ဆွေမျိုးကြီးတွေ ကလည်း သရေခတ္တရာ မင်းဆက် ဆိုလား.....ပြည်ကကောင်းနန်းတွင် မျိုးဆိုလား မခွဲခြားနိုင်သည့် အနွယ်တော် များ ပီပီ ဆွေခုနစ် ဆက် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ချင်ခဲ့သူများ ဖြစ်၏ ။ သည်တော့ ရဲမင်းကြီးသမီး ယဉ်နှင့် မည် သို့ မျှ ပုလဲ နာမ မသင့်ချေ။

ထိုအခါ သူ့အမျိုးတွေ အိမ်ဘက်မှ ယဉ်အမျိုးတွေ အိမ်ဘက်ရွှေ့ပြီး စဉ်းစားရပြန်၏ ။ ယဉ် အမျိုးတွေ ကလည်း ခေသူမဟုတ်။ အနွယ်တွေ ပါပဲ။ ကြားရန်ရှိမှ အိမ်လည်လာလေ့ရှိသူများ ။ ယူရန်ရှိမှ မျက်နှာချိုသွေးတတ်ကြသူများ ။

သူတို့ မစီးချင်သည့်ကားမှ လာရောင်းချင်သည့်သူများ ၊ ထိုအမျိုးတွေ နှင့်လည်း
ယဉ်က သိပ်အကျွမ်းတဝင်မနေ။ ယဉ်ဘက်ကို ထိခိုက်နစ်နာသွားမည် ဆိုလျှင်
ယဉ်သည် ထိုသူမျိုးတွေ ရှေ့၌ တစ်စက္ကန့်တောင် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ခေါင်းငုံ့ခံမည့်
မိန်းမလည်း မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် အမျိုးတွေ အိမ်ကိုသွားမည့် စာရင်း
ပယ်ဖျက်ရပြန်၏ ။

ခင်အောင်ကျော် အဝတ်အစားလဲပြီး အအေးတစ်ခွက် ဖျော်သည်။
သူသိပ်မဝအောင် နေ့တိုင်း သံပုရာရည်တစ်ခွက် မှန်မှန်သောက်၏ ။
သံပုရာရည်ကိုယ်တိုင် ဖျော်သောက်ရင်း နာရီ ကြည့်ပြန်၏ ။ ကိုးနာရီထိုးတော့မည် ။
ညနေပွဲရပ်ရှင်များ သွားကြည့်ကြသလား။ ဒါလဲ ဖြစ်နိုင်မည့် အလားအလာမရှိ။
ယဉ်က ရပ်ရှင်ကြည့်ခြင်းကို မိသားစုစုံလင်မှ ကြည့်လေ့ရှိ၏ ။ အခု.....သူမှ
မပါဘဲ။ ယဉ်တို့ ရပ်ရှင်ကြည့်စရာ အကြောင်းမမြင်။

အင်း.....ဒီသားအမိ ဘယ်သွားတယ်မသိဘဲ၊ သူဘယ်လို
ညစာစားနိုင်မှာ လဲ။ ခါတိုင်း ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်နဲ့။ မနက်လဲ
ခရီးသွားရဦးမည် ။ ခက်တော့ ခက်နေပြီ။

ညအိပ် အိမ်ဖော်မထားသော အိမ်မှာ ခေါ်ခိုင်းစရာ ဘယ်သူမှမရှိသော
ကြောင့် ခင်အောင် ကျော် တစ်ဖက်ခြံသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ မောင်မိုးကျော်များ
ရှိမလား၊ ရှိလျှင် ခေါ်ပြီးမေးရမည် ။ မင်း ဘာများ မှာ သွားလဲလို့။

ထိုအခိုက် တယ်လီဖုန်းသံ မြည်လာ၏ ။ သူကမန်းကတန်း
ဖုန်းနားထောင်လိုက်သည်။ ယဉ်ပဲ ဖြစ်မှာ ။

ထင်သည့်အတိုင်း.....မောင်လားဟု မေးသံ တန်းကြားရ၏ ။

“ယဉ်လား.....မင်းဘယ်သွားတာလဲ.....သမီးရော”

ဦးခင်အောင်ကျော်အမေးတွင် အသက်မရှူနိုင်လောက်အောင်
ဖြစ်သွားရသော ယဉ်ညိုခင် သည် တယ်လီဖုန်းနံပါတ် စလှည့်စဉ်က သူမဘက်မှ

ရှောခနဲရှောခနဲ ပြောဆိုရန်စကားလုံးစီထား ရာမှ အို့တို့အမ်းတန်း
ဖြစ်သွားလေသည်။ မနည်းသတိထားပြီး ရယ်သံစွက်၍ အားယူလိုက်ရ၏ ။

“မောင်.....ပြန်ရောက်နေပြီလား။ ယဉ် ထင်တော့ထင်သား၊ ဒီအချိန်
မောင်ပြန်ရောက် လောက်ပြီလို့ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ မောင်”

“နာရီဝက်လောက်ရှိပြီ ယဉ်.....မင်းအခု ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ”

“မသိန်းထိုက်တို့အိမ်က ဆက်တာ၊ ယဉ်လဲ မောင်မလာခင်လေးတင်
ထွက်လာတာ မောင်ရဲ့၊ မောင် ထမင်းစားပြီးပြီလား”

သူမ လေယူလေသိမ်းတွင် စိုးရိမ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိစေရ။
အသံတုန်ခါခြင်းမရှိဘဲ ခင်ပွန်း သည်အား ချိနဲ့စွာစကားတွေ ဖော့ပစ်နေသလောက်
သူမဦးနှောက်မှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် အလုပ် လုပ်လျက်ရှိနေလေပြီ။

လိမ်စမ်းယဉ်၊ မောင့်ကို ပီပီရီရီလိမ်ပေတော့။

ပါးနပ်လျသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လိမ်ဖို့ဆိုတာ သူ့ထက်
နာတစ်ဖျား ဖြစ် ဖြစ် သာနေရမည် ။ ဤနေရာတွင် မိန်းမညာဏ်ဆိုသော
စကားရပ်သည် ယဉ်ညှိုခင်နှင့် တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

မောင့်ဘက်မှ သူမအသံတွင် ကြောင့်ကြသံမပါ၊ အနည်းငယ်
ရွှင်ပြီးသံပေါက်နေ၍ သူ့ဘက်မှ အလောတကြီးသံများ ကို လျော့ချပစ်လိုက်မှန်း
သိသာသော အသံဖြင့် တုံ့ပြန်၏ ။

“မစားရသေးဘူး.....ယဉ်တို့ဘယ်သွားမှန်းမသိဘဲ မောင်ဘယ်လို
ထမင်းစားဖြောင့်မှာ လဲကွ၊ ယဉ်ကလဲ မပြောမဆိုကွာ”

“ဪ.....မောင်ကလဲ ကလေးကျနေတာပဲ၊ တစ်ခါတလေလဲ
ပြောချိန်ဘယ်ရပါ့မလဲ မောင့်အစည်းအဝေးကို ဖုန်းဆက်လို့ ဖြစ်မလား”

“အေးပါ..... ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ သမီးရော ခေါ်သွားလား၊ သမီးဘယ်မှာ

လဲ”

သမီးရောတဲ့..... ယဉ်ယောင်ပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်လေ၏ ။ သူမ ဘယ်လောက်အသံတည် ငြိမ်နေ၊ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်စပြုနေပါပြီ။ သမီး ဘယ်မှာ လဲ မောင့်လိုပဲ ယဉ်လဲသိချင်လိုက်တာ မောင်ရယ်.....။

ယဉ်အသံ ထပ်ပျော့လိုက်၏ ။ စတိုးဆိုင်တစ်ခု၏ အပြင်ဘက်မှဆက်ရ၍ အပြင်သံတွေ မောင်ထံရောက်သွားမှာ လဲ စိုးရသည်။ သို့ သော် ကံကောင်းချင်တော့ သူမ စကားပြောနေသော စတိုးတွင် သီချင်းလုံးဝမဖွင့်ဘဲ လမ်းမှကားဟွန်းသံတွေ မဆူညံ၊ မကျယ်လောင်သော နေရာ ဖြစ်နေ၏ ။

“ယဉ်နဲ့အတူတူပေါ့..... သမီးကို မသိန်းထိုက်သမီးတွေ လာခေါ်သွားတာ ယဉ်ကိုပါ သူတို့အိမ်လိုက်ခဲ့ပါဆိုလို့ လိုက်သွားရတာ ၊ သမီး အပေါ်ထပ်မှာ ဗီဒီယိုကြည့်နေတယ်။ မသိန်းထိုက်တို့အိမ်မှာ ဒီည ဘုရားပင့်ပူဇော်ပွဲ ရှိတယ်လေ၊ ယဉ်တို့ မိုးချုပ်မယ်မောင်”

မတတ်သာသည့်အဆုံး သူမ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်၌ ညတွင် ချင်း ဘုရားပင့် လိုက်ရလေ၏ ။

“ဘယ်အချိန်ထိ နေကြမှာ လဲယဉ်၊ မနက် မောင် ညွှန်ချုပ်နဲ့ ရေဆင်းတက်ရမှာ ၊ ဒီည စောစောအိပ်ရမယ်ယဉ် သိပ်မိုးမချုပ်စေနဲ့”

ဘုရားရေ.....အဲဒါမှ ဂျောက်ပဲ။ အိမ်မပြန်လို့မ ဖြစ်ဘူး။

ယဉ်ညါခင် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်လာပြီး ကြိုတင်ကာကွယ်ရန်ပြန်၏ ။ အကယ်၍ သမီး ကို ရှာမတွေ့ ဘူးဆိုပါတော့။ သူမ ဘာဆက်လုပ်မှာ လဲ။ မောင်က မနက်ခရီးထွက်ရမှာ ဆိုပါလား နေ့။ ပျဉ်းမနားရေဆင်းက သွားနေကျပေမယ့် ခရီးသွားတိုင်း သူမ ဝတ္တရားပျက်ခဲ့ဖူးတာမဟုတ်၍ ပြေးပြေးလွှားလွှား ဖြစ်ရဦးတော့မည် ။ အချိန်မီမှ သမီးကို ရှာနိုင်ပါ့မလား။

“ကြားလားယဉ်”

“ဟုတ်ကဲ့..... ဟုတ်ကဲ့မောင်”

“ဒါဖြင့် မောင် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“ဟို.....ဟိုလေ၊ ခဏလေးမောင်၊ ယဉ်တို့ သိပ်ညဉ့်နက်ရင် ဟိုမှာ ပဲအိပ်မယ်နော်၊ မနက် ကျမှ စောစောထလာရင် မိမယ်မဟုတ်လားမောင်”

“အေး.....ပြီးရော.....ပြီးရော”

ခင်အောင်ကျော်ဘက်မှ ကျေကျေနပ်နပ် ဖုန်းချသွား၏ ။ ယဉ်က အသက်ပြင်းပြင်းတောင် မရှူရဲဘဲ ဖုန်းခွက်ဖြည်းဖြည်းလေးချပြီး ကျသင့်ငွေ ရှင်းလိုက်ရလေ၏ ။ လေးဆယ့်ငါးကျပ်တန် တစ်ရွက်ထုတ်ပေးပြီး လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်သွား၍ ဆိုင်မှပြန်အမ်းပိုငွေကို မိုးကျော်ယူလာခဲ့ရ၏ ။

သူမ သည်တော့မှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိ၏ ။ ကားသော့ ဆုပ်ပြီး သူမဘေးမှာ တွေ့ တွေ့ လေးပါလာသော မိုးကျော်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်၏ ။

“မ ဖြစ်ဘူးမိုးကျော်၊ သမီး ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ အန်တီတို့ ဘယ်လိုက်မလဲ၊ သေချာပါပြီ ဒီကောင်မလေး တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီ”

ထိုတစ်ခုခုဆိုသော အရာမှာ လူမှုရေး ကိစ္စမှလွဲ၍ တခြားအရာမ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း မိုးကျော် ကောင်းစွာသဘောပေါက်နေ၏ ။

မိုးကျော် ကားစက်နှိုးရင်း နော်မာအိမ်ရှိရာသို့ သာ တစ်ရှိန်ထိုးမောင်းထွက်ခဲ့၏ ။ နော်မာက တော့ မိုးကျော်ကိုခင်နေ၍ လိမ်ညာမည် မဟုတ်ပါ။

ထိုညက ကံကောင်းထောက်မ၍ နော်မာနှင့် သူတို့တွေ့ ဆုံခဲ့ရ၏ ။ ထိုအချိန်မှာ တော့ နာရီ လက်တံသည် ညကိုးနာရီသို့ ရွှေ့ ပြောင်းသွား လေပြီ။

ကံကောင်းထောက်မစွာ သမီးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိချိန်ကတော့ ည
ဆယ်နာရီထိုးပြီးစပဲ ဖြစ်သည်။ နော်မာလမ်းညွှန်မှုအရ
ညိုညိုခင်အောင့်ခြေလှမ်းများ ကို ကောက်သင်းကောင် လိုက်နိုင် ခဲ့၏ ။

ပထမဆုံး နော်မာက ပရက်တီကယ်ပြီးပြီးချင်း သူ့ကောင်လေး
လာခေါ်သွားတယ်ဟု ပြော သည်။ သူ့ကောင်လေးအကြောင်းပြောပြောချင်း
မိုးကျော်မျက်စိထဲ၌ အချိုးအစားလှသလောက် ထောင့်မကျိုးသော ဆောင့်ကြွားကြွား
လူဒိန်ခဲလေးကို ဒက်ခနဲပြေးမြင်၏ ။ အသားဖြူဖြူနှင့် အလှ ကြိုက်ပုံရသော
မစ်ရှယ်ယုံကောင်လေးမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ပါးကွက်ကွက်ပြီး တံပွန်တံညီညီခြစ်လို့
ကျောင်းတက်တာက ခက်လှ၏ ။

ဒုတိယပြောသော နော်မာစကားအရ သူတို့ကားသည် “ဖြိုးဖြိုး” ဆိုသော
ကောင်လေးအိမ် သို့ လိုက်သွားကြရပြန်၏ ။ ထိုအိမ် အဝင်ခက်မှာ စိုး၍ နော်မာက
သူဖုန်းဆက်ပေးမည် ။ အိမ်မှာ ရှိ ပါ့မလား။ မရှိရင် ဖြိုးဖြိုးအကြောင်းသိတဲ့
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ ထပ်ဆက်ပေးမည် ဟု ကူညီ ရှာ၏ ။

နော်မာ ဖုန်းဆက်ပေးမယ့် ဖုန်းလိုင်းမရ။ အင်ဂျင်နီ ဖြစ်နေတာရော
လိုင်းပူးပြီး အသံတွေ ဝင်နေတာရောကြောင့် စိတ်မြန်သော ယဉ်ညိုခင်က အဲဒီ
အိမ်မောင်းသာမောင်း ဟိုကျရင် မိုးကျော် မသိမသာဆင်းမေးဟု ပြော၏ ။

ဖြိုးဖြိုးအိမ်ရောက်တော့ ဖြိုးဖြိုးမရှိပါတဲ့။ ဇာနည်တို့အိမ်မှာ အိပ်မယ်လို့
သူ့အိမ်ကို ဖုန်းဆက် သတဲ့လေ။

“ဒါဆိုသေချာပြီ မိုးကျော်၊ ဇာနည်အိမ် တန်းမောင်း။ သမီး ဇာနည်အိမ်
သိတယ် မဟုတ်လား”

စွတ်ရွတ်ပြီးသာ မောင်းရသည်။ ဇာနည်ဆိုတာ ဖြူမှန်းမည်
မှန်းမသိသည့် အခြေအနေ။ ဖြိုးဖြိုးဆိုတာကလည်း သူထင်တဲ့ကောင်လေးရော

ဟုတ်ရဲ့လားဟု မိုးကျော်စိတ်ပူပြန်၏။

သို့သော် မိုးကျော်စိတ်ပူသလို ဖြိုးဖြိုးဆိုတာ ပါးကွက်နဲ့ကောင်လေးမဟုတ်မှာ မပူရတော့။ ဇာနည်အိမ်သို့ နော်မာပဲလိုက်ပို့သည်။ နော်မာက ဇာနည်အိမ်၏ လွတ်လပ်မှုကို ကြိုသိထားပုံရပြီး မျက်နှာငယ်နေရှာ၏။ ယင်းနေရာမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပါတီပေး ကခုန်နေကျရာနေရာ။ လူကြီးတွေက အစခေတ်မီသည်။ ဇာနည်က သူ့ကိုယ်ပိုင်တိုက်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဖဲချိန်းရိုက်တတ်သေး၏။ ထို့အတွက် နော်မာ အိမ်ပေါက်ဝအရောက်မှာ ကားထဲပြန်ထိုင်ပြီး ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောလိုက်သည်။

“ဟိုဘက်တိုက်လေးမှာ ညိုညိုအောင် ရှိနိုင်တယ်အန်တီ၊ သမီးမလိုက်ချင်ဘူး”

“ရတယ်.....သမီးနေခဲ့။ ကျေးဇူးပဲ သမီးရယ်၊ သမီး ဘာမှမကြောက်နဲ့နော်၊ မစ်ရှယ် ပြန်တွေ့ရင်တော့ပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မရစေရဘူး။ အန်တီသမီးက ကြောက်တတ်တယ်။ သူ့အန်တီနဲ့တွေ့ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

ကြောက်တတ်သော မစ်ရှယ်သည် သူမရောက်နေသော နေရာသို့ ညတွင်းချင်း မေမေလိုက် ရှာနိုင်လိမ့်မည် ဟု ထင်ထားဟန်မတူချေ။ သူမေမေခုလောက်ရှိ ဖေဖေနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင် ငိုနေလောက်ပြီ။ သူမကို လူပျောက်တိုင်မည် လောက်ပဲတွေ့၏။

မစ်ရှယ်အတွက်တော့ သုဝဏ္ဏခြံတစ်ခြံသည် သူမနေထိုင်သော ဓမ္မစေတီလမ်းနှင့်တော့ အဝေးကြီးဝေးကွာနေသော အရပ်သာ ဖြစ်လိမ့်မည် ဟု ထင်ခဲ့ပါ၏။ မစ်ရှယ် ထိုခြံသို့ ညနေကတည်းက ရောက်နေခဲ့ပြီး ပြန်ပို့ပေးရန် ဖြိုးဖြိုးကို ပူဆာရင်းမှ သူမမပြန်ရဲသည့်အချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ မှောင်လာလေလေ မစ်ရှယ်သွေးလန့်လာလေလေ။

ဖြိုးဖြိုးရင်ခွင်ထဲမှာ နှစ် သိမ့်ကြည်နူးနေရခြင်းတွေ က

နေဝင်ရီတရောအချိန်မှစပြီး ကြက် ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြစ်လာရ၏။ သူမ ညဏ်တစ်ထွာတစ်မိုက်က ဖြိုးဖြိုးအနမ်းတွေ ကို မက်မော သာယာဖို့ပဲဟု မှတ်ယူခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်းမှာ ဖြိုးဖြိုးက သူမကို ရုပ်ရှင်ကြည့်ရအောင်ဟု ချိန်းခေါ်ပြီး ထိုခြံလေးသို့ ခေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခြံကလေး၏ လွတ်လပ်ခြင်းကြောင့် မစ်ရှယ်သည် ကြည်နူးခြင်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို တစ်ပြန်စီခံစားရင်း ဖြိုးဖြိုးကို အားကိုးနေမိ၏။

အားကိုးစရာ ရင်ခွင်သည် ထာဝရအတွက် ဖြစ် မ ဖြစ် မသေချာသော လည်း တဒင်္ဂမှာ ဖြင့် နွေးထွေးရင်ခုန်စရာ ကောင်းလှ၏။ သို့ တိုင် သူမ ဖေဖေနှင့် မေမေကို သတိရနေပြန်သည်။

ထိုသတိရခြင်းကြောင့်များ မေမေအရိပ် ပေါ်လာသည်နှယ် မစ်ရှယ်ထိုင်နေသော ဧည့်ခန်း သို့ မေမေပင်ထိုင်လိုက်ရာ မြန်းခနဲ တုန်လှုပ်သွား၏။

“အမယ်လေး.....မေမေ”

ညစာစားပြီး ဖြိုးဖြိုးဖက်ထားသော ရင်ခွင်ထဲ၌ ခေါင်းမှီကာ ခုချိန် မေမေ ဘယ်လိုနေမလဲဟု စိုးရိမ်နေသော အတွေးမှာ လွင့်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့၏။ သူမ လန့်အော်သံကြောင့် ဖြိုးဖြိုးပင် တုန်သွား သည်။

ယဉ်ညိုခင်ကတော့ သူမတစ်သက် မမြင်ဖူးသော မြင်ကွင်းကြောင့် လက်ပြန်ရွယ်ရိုက်ရန်ပင် စိတ်ထွက်သွားခဲ့သော်လည်း သူမ နောက်မှ “အန်တီ” လို့ လှမ်းသတိပေးသော မိုးကျော်ကြောင့် တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သမီးရှေ့တည့်တည့်မှာ အားအင်ကုန်ခန်းချိနဲ့စွာ ထိုင်ချလိုက်ရတော့သည်။

“မစ်ရှယ်”

“မေမေ.....”

“လာ.....ပြန်လိုက်ခဲ့”

ယဉ် မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာပြီး အော်ဟစ်ငိုပစ်လိုက်ချင်စိတ်က တားမရ။ ယဉ်ညှိခင် အံ့ကြိတ်ပြီး သမီးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထိုအချိန်မှာ ဇာနည်ဆိုသော ကောင်လေး မရှိပါ။ ဖြိုးဖြိုး ဆိုသော ကောင်လေးမှာ ကြောက်ရွံ့ကြောက်ရွံ့နှင့် ဆက်တီအစွန်းရွေ့သွားသည်။

ရွှေသွားစမ်း.....မင်း ဟိုဘက်ခြံအထိ သည်ထက်ဝေးတဲ့ ခြံအပြင်.....မြို့အပြင်အထိ ရွှေသွားစမ်း.....ငါမင်းကို မမြင်ချင်ဘူး.....။

ယဉ်ညှိခင် ရင်ထဲမှဒေါသသည် ထိန်းချုပ်မှုကြား၌ ဝပ်တွားလျက်ရှိနေရ၏။ သူမရင်တွေ အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်းခုန်နေပေမယ့် သမီးလက်ကို အမိအရ ဖမ်းဆွဲထားနိုင်ခဲ့သည်။

“သမီး အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ မေမေလိုက်ရှာတာ.....လာ ပြန်လိုက်ခဲ့၊ အိမ်မှာ ဖေဖေ စောင့်နေတယ်”

အတတ်နိုင်ဆုံး ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သော အသံ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရသည်။ မတော် တဆ သူမရင်ထဲမှ ပြင်းထန်သော တောက်ခေါက်သံက နှုတ်ခမ်းဝမှ တွန်းကန်ထွက်သွားမှာ လည်း စိုးရ သေးသည်။

“ဖေဖေ ဖေဖေ့ကို ကြောက်တယ်၊ ဟင့်အင်း.....မစ်ရှယ် ကြောက်တယ်”

တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် ချုံးပွဲချငိုလိုက်သူမှာ ယဉ်ညှိခင်မဟုတ်ဘဲ မစ်ရှယ် ဖြစ်နေ၏။ မယ်ရှယ်ငိုမှ ပို၍ ဒေါင့်ကပ်သွားသော ဖြိုးဖြိုးသည် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ သူ့ဖွာလက်စ စီးကရက် ကိုသာ သဲသဲသန်သန် ဖွာရှိုက်နေတော့သည်။

မိုးကျော်က သည်နေရာ တစ်ခွန်းမှဝင်ပြောရန်မလိုသူပီပီ

ငြိမ်သက်နေ၏။ သို့ မဟုတ်ဘဲ ဖြိုးဖြိုးက သူ့ကို ရောယောင်ရန်လိုခဲ့လျှင် သူ့ဖြေရှင်းရန် အသင့်ရှိနေသည်။ သူခေါင်းမရှောင်ဘဲ လိုက်လာခဲ့မိပြီကိုး။

“မကြောက်နဲ့ မစ်ရှယ်၊ သမီးဖေဖေ ဘာမှမသိသေးဘူး၊ မေမေက သမီးနဲ့မေမေ မသိန်း ထိုက်တို့အိမ်မှာ ဘုရားပင့်အလှူရှိလို့ မိုးချုပ်မယ်ပြောပြီးသား”

“ဟင်.....တကယ်.....တကယ်လား မေမေ”

“တကယ်ပေါ့ မေမေမညာဘူး၊ သမီးသာ ဒီညပြန်လိုက်ခဲ့၊ နောက်နေ့မှ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေ မေမေ စီစဉ်ပေးမယ်၊ သမီး စိတ်ချမ်းသာစေရမယ်”

မစ်ရှယ်မျက်နှာ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဖြိုးဖြိုးဘက် လှည့်ကြည့်၏။
ဖြိုးဖြိုးက သူ့ဘက်လှည့် ကြည့်သော မစ်ရှယ်ကိုသာ အားနာပြီး ပြုံးပြပြီး သိပ်စိုးစိုးရိမ်ရိမ်မ ဖြစ်။ သူ့ကြောက်တာ သူ့ကို ရဲတွေ ဘာတွေ နဲ့ ဖမ်းလိုက်မှာ စိုးတာ၊ အဖမ်းကတော့ မခံနိုင်ဘူး အခု ဖြစ်တာ မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်တာ ပဲ။ သူ ပြန်ပို့ပေးမယ်လည်း ပြောသားဘဲ၊ မစ်ရှယ်က မိုးချုပ်သွားလို့ ကြောက်ပြီးမပြန်တာ ဘယ်တတ်နိုင်မှာ လဲ။

ဖြိုးဖြိုးဘက်သို့ ယဉ်ညိုခင်လှည့်လိုက်ရ၏။ သို့ အတွက် သူမမျက်နှာကို သုန်မှုန်မနေဖို့ အထူးသတိထားရပြန်ပါသည်။

“မင်းက ဘယ်သူသားလဲ၊ ကျောင်းကပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မစ်ရှယ်နဲ့ မေဂျာတူပါ၊ ကျွန်တော် အင်းလျားလမ်းမှာ နေပါတယ်”

မြတ်စွာဘုရား၊ လာလာချည်သေးရဲ့။

ယဉ်ညိုခင်ခန္ဓာကိုယ် မတ်သွား၏။ ကြည့်စမ်း.....ပြောပုံဆိုပေါက်က အညွန့်ရူးစားနေကျ အချိုးပါလား။ သူ အင်းလျားလမ်းမှာ နေတာနဲ့ ထိုင်ရှိခိုးရမှာ လား။

ယဉ်ညါခင် ထွေထွေပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်မိ၏။ ကောင်းပြီ ဖြိုးဖြိုး

အင်းလျားလမ်းမှာ နေတဲ့သူနဲ့ ဓမ္မစေတီလမ်းမှာ နေတဲ့သူ တွေ ကြတာပေါ့ကွယ်။
အေး.....ဒါပေမဲ့ မင်းဘက်က အင်းလျားလမ်း နေထိုင်သူတွေ ရဲ့ဆို
ယဉ်ကျေးမှုကိုတော့ ဖျက်လိုဖျက်ဆီးမလုပ်လိုက်နဲ့၊ အန်တီ အထင်သေးပစ် လိုက်မှာ
ပဲနော်။

“အင်လျားလမ်းကလား၊ ဒါဖြင့် ဒီမှာ သားရောက်နေတာ သားမိဘတွေ
စိတ်ပူမှာ ပေါ့ ပြန်မလား၊ အန်တီတို့နဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့လေ”

“ရတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ အိပ်မလို့ မာမိတို့သိတယ်”

“ဘယ်လိုသိထားတာလဲ၊ မင်းဘာသာအိပ်မှာ သိတာလား၊
မစ်ရှယ်ပါရှိနေတာ သိတာလား”

သူမစိုးရိမ်သော ပစ်မှတ်သို့ တည့်တည့်ထိမှန်သွား၍
အလောတကြီးမေးမိ၏။ ဖြိုးဖြိုး ခေါင်းခါပြီး စီးကရက် တအားဖွာသည်။

“ဘယ်သိမှာ လဲ၊ မာမိတို့သိရင် ကြွေသွားမှာ ၊ မိုးမီလောင်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟင်.....”

ထိုအာမေဠိတ်ကို အချိန်မီထိန်းအုပ်သော် လည်း လွတ်ထွက်သွားခဲ့၏ ။
ထိုကလေးပုံစံမှာ သူမိန်းမခိုးခဲ့တယ်ဟု ဝန်ခံချင်ဟန်မပေါက်။ သူ့ဘေးမှ
မစ်ရှယ်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိဟန်တူသော် လည်း သူမာမိသိရင် ကြွေသွားမှာ
ပေါ့ဟု ရဲရဲတင်းတင်း ပြော၏ ။

ကြွေမယ်တဲ့။ သည်စကားက မစ်ရှယ်ပြောနေကျ ဗန်းစကား။ သူမ
လူငယ်ဘာဝ အထာ လေးတွေ ကို မျက်ခြည်မပြတ်ပါ။ ယခုအခြေအနေတွင်
သူမနားလည်လိုက်ရသည်က ဖြိုးဖြိုး၏ “ကြွေ” မယ်ဆိုသော စကား။ ဒီစကားက
ဝမ်းနည်းသွားမှာ စိတ်ထိခိုက်ယူကျွေးမရ ဖြစ်သွားမှာ ဆို သည့် အဓိပ္ပာယ်။ အန်တီ

သဘောပေါက်လိုက်ပါရဲ့ မောင်ဖြိုးဖြိုးရယ်။

“ဒါပေါ့.....ဒါပေါ့၊ သားတို့အရွယ်က စာသင်ရမယ့်အရွယ်ပဲ၊

သားမိဘတွေ က အခုကိစ္စ သိရင်ကို မိုးမီးလောင်မယ်ပေါ့နော်၊ အန်တီတို့ကတော့ သမီးအချိန်တန် အိမ်ပြန်မလာကတည်းက စကြာဝဠာ မီးလောင်နေတာကလေးရဲ့၊ ဒါတော့ သားရှင်နဲ့ သမီးရှင် ခံစား ချက်ချင်း ကွာမှာ ပါကွယ်”

ထိုစကားကြောင့် မစ်ရှယ် ကြောက်ရွံ့စွာ ထပ်မံငိုရှိုက်၏ ။ သူမ မှာ ခြေဟုသိချိန်၌ ပြင်ဆင်ရန် အချိန်မရှိတော့။

မေမေ့ဘက်မှ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော တိုက်စစ်တွေ ကို လိုမ့်ခံရန်မှတစ်ပါး မစွမ်းသာ တော့။ ထိုအရေး အခင်း၌ မစ်ရှယ်သည် အဆုံးအဖြတ်ခံ သားကောင်သဖွယ် မျက်လုံးတလည်လည် နှင့်သာ ရှိနေရ၏ ။ ယခုတိုက်ပွဲကား အင်းလျားလမ်း၊ ဓမ္မစေတီလမ်း တိုက်ပွဲများ လား။

“ကဲကွယ်.....ဒီလိုလုပ်၊ ဒီည သမီးကိုအန်တီပြန်ခေါ်သွားမယ်၊ နောက်နှစ် ရက်ကြာရင် သားတို့နေတဲ့ အင်းလျားလမ်းကို အန်တီလူလွှတ်လိုက်မယ်၊ အဲဒီ ကျတော့ သားမိဘတွေ နဲ့ အန်တီ သားရေး သမီးရေး ပြောကြမယ့်ရက် သတ်မှတ်ကြမယ်၊ ဟုတ်ပြီးလား”

“ဗျာ”

ဖြိုးဖြိုး ဆတ်ခနဲတုန်ပြီး ဆံပင်တွေ ထဲ လက်ငါးချောင်းစလုံးထိုးသွင်း၍ အံ့ဩတကြီး “ဗျာ” လိုက်၏ ။

“စိတ်ချ၊ မောင်ဖြိုးဖြိုးနဲ့ သမီးကို အန်တီမခွဲဘူး၊ ကတိပေးတယ်၊ အခုလို ဗြုန်းဗြုန်းဒိုင်းဒိုင်း လုပ်တာသာ မကြိုက်တာ၊ မင်းတို့လူငယ်ချင်း သဘောကျနေမှတော့ လူကြီးတွေ က ကျကျနနလုပ် ပေးရမှာ ပေါ့၊ ဒီညတော့ သမီးအဖေ မရိပ်မိခင် မစ်ရှယ်ကို ပြန်ခေါ်သွားမယ်နော်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးခြင်းလား၊ အသိပေးပြောကြားခြင်းလား မသိနိုင်သည့် စကားတွေ နှင့်ပဲ သမီးကို ဆွဲခေါ်လိုက်၏။ မစ်ရှယ် ရွံ့တွန့်တွန့်ပါလာ၏။ ဖြိုးဖြိုး ဘာများ ပြောမလဲဟု မျှော်လင့်ပေ မယ့် နှုတ်ပိတ်ရေငုံနေလေသည်။

ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ဤအချိန်မှာ ဖြိုးဖြိုးဘက်မှ ရူးရူးရှားရှား ရေကြီးခွင်ကျယ် ဖြစ်သင့်၏။ သို့ တိုင်.....။

ယဉ်ညိုခင်တို့ သားအမိ ကားပေါ်ပြန်တက်သွားသည်အထိ တွေ တွေ ငေးငေးကြီးနှင့် တုံ့ပြန်မှုတစ်စုံတစ်ရာမပေးဘဲ ငေါင်ကျန်ခဲ့သော ဖြိုးဖြိုးမှာ ချစ်သူရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွား၍ လစ်ဟာသလိုမ ဖြစ်ဘဲ သူစီးကရက်ဖွာရေး သာ ဆက်လက်ကြိုးစား၏။

အိမ်ပြန်ခရီးမှာ တော့ သူမ မေမေ့စကားတွေ အပေါ် ယုံကြည်သက်ဝင်ရန်ထက် သူမကို လက်လွှတ်ခံလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ တောင် ပြိုးပြိုးပျာပျာမရှိသော ဖြိုးဖြိုးအမူအယာတွေ ကိုသာ မြင်ယောင်ရင်း မစ်ရှယ်ရင်တစ်ပြင်လုံး ညှိုးငယ်သွားလေ၏။

*